

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



# AKBABA 49 Yaşında



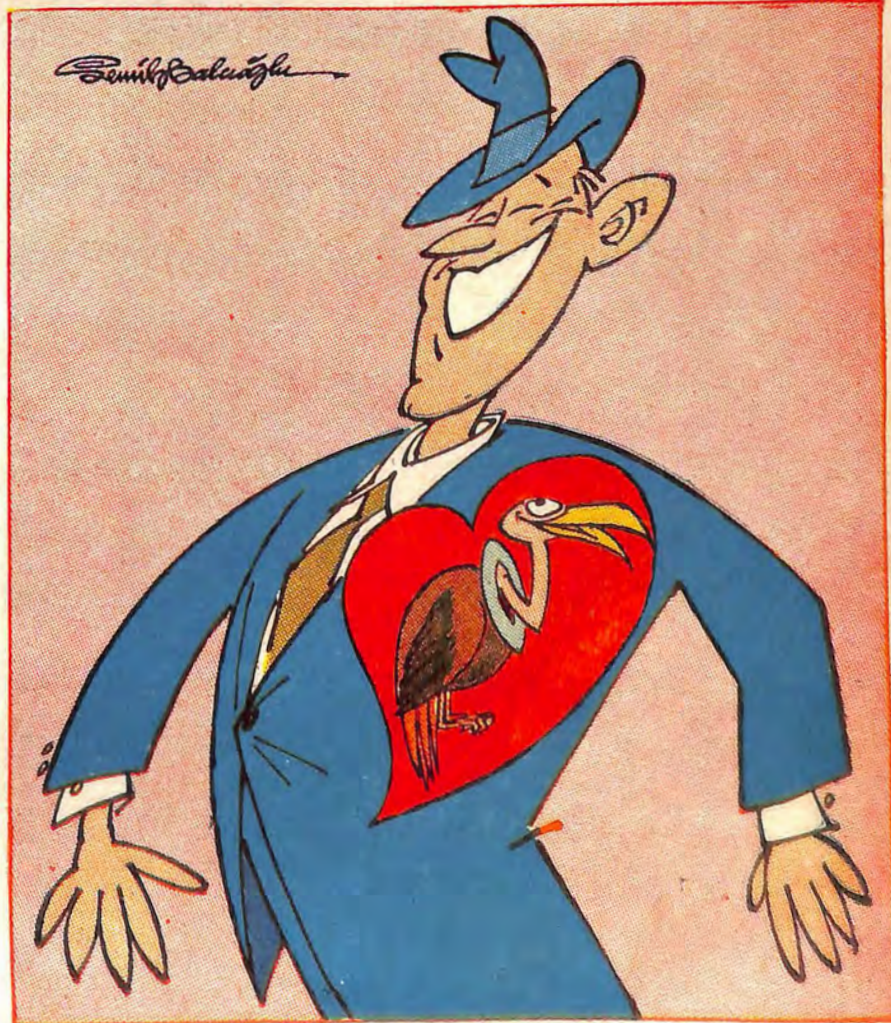
— ACELE ETMEYİN ÇOCUKLAR, SIRA İLE HEPİMİZİN YÜZÜNÜ GÜLDÜRECEK !..



TÜRK KARİKATÜRÜ 100 YAŞINDA .



AKBABA — AAA, BİR YAŞIMA DAHA BASTIM ... HÂİ...Â OTURUYOR YAHU !..



"HER ZAMAN KALBİMDESİN . "



## BÜYÜK YIL SONU ÇEKİLİŞİNDE:



Beheri 100.000 lira  
değerinde  
**60** apartman  
daresi  
ile birlikte

**BİR DEFADA  
cem'an**

**1**



tutarında ikramiyeler...

Bütün tasarruflarınızı 31 Aralık Perşembe  
akşamına kadar Bankamızda toplamakla bu çekilişe  
daha büyük kazanma şansı ile katılabilirsiniz.

Son para yatırma tarihi:  
**31 Aralık 1970  
Perşembe**

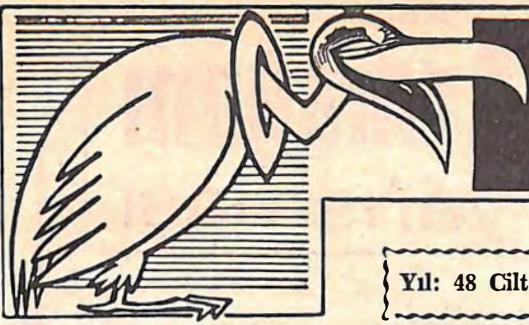
# YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

Y 571

(Reklâm Moran : 2913 — 193)





## 100 ve 49...

**G**LK mizah dergisi «Diyojen» bundan 100 yıl önce 24 Kasım 1870'te yayımlandı. Sahibi Teodor Kasap efendi idi.

«Diyojen» 183 sayı çıkabildi ve zamanın hükümetince kapatıldı.

1870'ten bugüne kadar geçen zaman, eski deyimiyle «bir asır»dır. Ama Türk mizahı «Diyojen»den önce de vardı. Nasrettin Hoca'sı, Karagöz'ü, İncili Çavuş'u, Baba Erenler'iyle bir zengin bahçede gelişmişti Türk zekâsının nükteleri... Geçmiş vakitlerin içinden süzülüp gelen bu mirasın dergicilik alanına yansması «Diyojen»le olmuştur.

Diyojen bir elinde fenerle gündüz vakti dolaşıyordu.

Soruyorlardı:

- Ne arıyorsun?
- Adam arıyorum.

O sıralar özellikle siyasi iktidar saflarında ve sorumlu koltuklarda «adam» yok denecek kadar azdı.

Diyojen fakirdi. Paraya pula önem vermezdi. Bir fıçının içinde yatar kalkardı. Zamanın egemeni merak etti bu garip kişiyi. Bir gün Diyojen, fıçısında istirahat ederken başına dikildi:

- Sen misin Diyojen?
- Benim.
- Dile benden ne dilerse!

Diyojen umursamaz bir sesle cevap verdi:

— Gölge etme, başka ihsan istemem.

«Diyojen», Osmanlı Babıâlisindeki sözde büyük kişilere:

— Gölge etmeyin başka ihsan istemem.. diyordu.

Ama Osmanlı Babıâlisi öfkeliydi.

«Diyojen»in yayını yasak ettiler.

Mizah, egemenlerin hoşlandığı bir sanat değildir.

Buna rağmen mizahsız toplum, yaşsız ve tuzsuz bir yemeğe benzediği için her zaman ve her ülkede mizah olmuştur. Tabii olduğu kadar ve yapılabildiği sürece... Diktatörler, her emri Tanrı buyruğu sayılan kudretli kiş-

ler, zalimler; mizahı yasaklamaya kalkışmışlar, başarı kazanamamışlardır. İnsan zekâsından kaleme, kaleminden, kâğıda yansıyan çizgi ve nükte sanatı 20'nci yüzyılda matbaa makinelerinin de yardımıyla geniş insan kitlelerine hitap etmekte daha büyük imkânlar bulmuştur. Ve 100 yıllık Türk mizah dergiciliğinde bu imkânları kullanmak yolunda Akbaba 49'uncu yılını tamamlamıştır.

49'uncu yılında 49 bin tiraja ulaşan Akbaba'nız, bu başarısını sadece okurlarına borçludur.

Eğer Türk okuru bunca zengin bir mizah mirasına sahip bulunmasaydı ve Akbaba'yı bir sevgi çemberiyle kuşatmasaydı, bu kadar uzun ve çetin bir yolu aşıp 49'uncu yılda 49 bin tirajla başarısını kutlamak mutluluğuna kavuşamazdı Akbaba...

49 rakamı, hem süre bakımından hem de tiraj bakımından

Türkiye'nin sınırları dışında da bir büyük başarı sayılır. Bir mizah dergisi için, bu kadar uzun ömür nâdirdir... Bir mizah dergisi için, bu kadar yüksek bir tiraj milletlerarası alanda da az raslanan bir sayıdır. Her bir Akbaba'yı bir ailenin okuduğunu düşünürsek, çeyrek milyona yakın vatandaşımızla haşır-neşir bir neşenin nüktelerinde yaşıyor, her hafta buluşuyor, her hafta gülüşüyoruz demektir. Evde, vapurda, trende, otomobilde, okulda, kışlada, şantiyede, fabrikada, sigara paketine davranırcasına bir tiryakilikle Akbaba'sını eline alan yüzbinler ailesi 49'uncu yılın başarısına elbette ortakdır.

«Diyojen» dergisinden bu yana 100 yıl ve Akbaba'dan bu yana 49 yıl geçmiştir. Demek ki Türk mizah dergiciliği tarihinin yarısını kapsamaktadır Akbaba'mız...

Yarım yüzyıldan bir sene eksik hayatımızda epey zahmetler geçirmişizdir. Acılarımız olmuş, bu acılarımızı okurlarımızla paylaşmışızdır. Ancak bu paylaşmayı bile, gülyüzle ve tatlı dille yapmaya gayret ettik.

Ölüm karşısında bile gülümsemesini bilmek, insanın insanlığında bir aşamadır.

Akbaba'mın ilk sayısı çıktığı zaman yeni yazı yok, eski harfler vardı.. cumhuriyet yok, padişahlık vardı.. öğretim birliği yok, medresecilik vardı.. lâiklik yok, din devleti vardı.. şapka yok, fes vardı.. Bir başka dünya geçerliydi Türkiye'de..

O gün 1 yaşında olanlar bugün 50'nin eşiğindedirler.

Türkiye'de ise ortalama ömür elliiç...

Ve Akbaba 49 yaşında bir delikanlıdır bugün.

Bu delikanlılık umut ve inancıyla geleceğe bakarken, kurucumuz rahmetli Yusuf Ziya Ortaç'ı da saygıyla anıyoruz. Yüzbinlere okurumuzun sevgisine güvenersek daha nice 49'uncu yıllara doğru yürümenin neşesi bu sayımızın sayfalarına yansıyabilmişse ne mutlu bize!

AKBABA



— «Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım!»





# Yusuf Ziya Ortaç Armağanı

1970 - 1971 yarışması

Merhum kurucumuzun ebediyete intikalinden sonra, bu, sizlerle dördüncü yıllık buluşmamız sevgili okurlar. Ve şu an, bir yıldönümünü daha birlikte kutlamanın mutluluğu içindeyiz.

Evet, AKBABA'mız 49 yaşında!

Böyle bir günde, haklıyı haksızdan, iyiyi kötünden, güzeli çirkinden ayırmasını bilen bu akıllı kuşun yaratıcısını saygıyla anmamak mümkün mü?

Üstad, ölmez eserlerinin sonuncusu olan «Bizim Yokuş» ta, Akbaba'yı nasıl çıkardıklarını anlatırken, ilk başyazısının son bölümünde şöyle der:

«İnsanların çok yaşlısına, saç sakalı ağarmış olanına akbaba derler. Kuşların en çok yaşayana da Akbaba'dır. İnşallah bizim Akbaba'mız da gazetelerin en uzun ömürlüsü olur!»

Kurtuluş Savaşının sürüp gittiği günlerde büyük bir umut, küçük bir para, tek cümlelik bir temenni... Bu malzemenin harcıyla atmıştı Akbaba'nın temelini.

Kırkbeş yıl tek iş yaptı, tek sevgiye bağlandı. Güzel kuşunun her hafta biraz daha yükseklerle çıkışını tam 45 yıl sevinçle seyretti.

AKBABA'nın kırkıncı yıldönümünde başyazısını şöyle bağlıyordu:

«Yirmi yaşın ortalarında çıktığımız bu yolda, yürüye yürüye altmış yaşın ortalarına geldik... Sonuna kadar, sonuna kadar, sonuna kadar böyle gideceğiz.

İhtiyarlayan yaşımızın ihtiyarlamayan gücü, sizin sevginizdir benim aziz okuyucularım.»

Gerçekten işine sevgisi olduğu kadar, okuruna saygısı vardı. Hemen bir yıl sonraki başyazısında AKBABA'nın genç kadrosundan bahsederek şunları söylüyordu:

«Onların size beni arattırmayacaklarını sağlığında görmek, en tatlı sevincim olacaktır. Bunu denememe izin verirsiniz, değil mi?»

Bir gün AKBABA'nın ellinci, altmışıncı, yetmişinci yıldönümleri de kutlanacaktır elbet. Ben o uzak günlerin sevincini şimdi den tatmak ve yeni yeni okurlara zekâlarının en güzel ürünlerini sunan elleri şimdiden sıkınmak isterim...»

«Bizim Yokuş» ta, genç ORTAÇ'tan bahsederken, «Kırküç yaşını dolduran AKBABA, istiyorum ki, bensiz de yaşasın yarın...» diyor ve daha sonra, «Ben size söz veriyorum: Bunu yapacaktır Ergin.» diyerek, güven duyduğunu belirtiyordu.

Haklıydı. O'nun bir ömür verdiği eserini elbette elbirliğiyle yaşatacak, yükseltecektik. Aynı titizlikle... Aynı sevgiyle... Aynı istekle...

«Bir gün AKBABA'nın ellinci, altmışıncı, yetmişinci yıldönümleri de kutlanacaktır elbet.»

AKBABA bugün 49 yaşında!

Aşağı yukarı yarım yüzyıl demektir bu. Türk mizahının yüz yıllık bir geçmişi olduğu düşünülürse, başlı başına yarım tarih demektir AKBABA. Kırkdokuz yıllık bir ömür, yalnız Türkiye için değil, bütün yeryüzünde ulaşılması güç bir süredir. Akbaba bu başarısını siz sevgili okurlarına borçludur. Ezilen kanatlarının altında gizleyen, ezenin ensesinde biten kuşumuz, sizlerden aldığı güçle daha nice yıllar hizmet nizde olacaktır.

Kurucumuz adına her yıl düzenlemekte olduğumuz YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1970 — 1971 YARIŞMASI'na gelince:

Bu yılki yarışma konumuz: SİYASİ FIKRA.

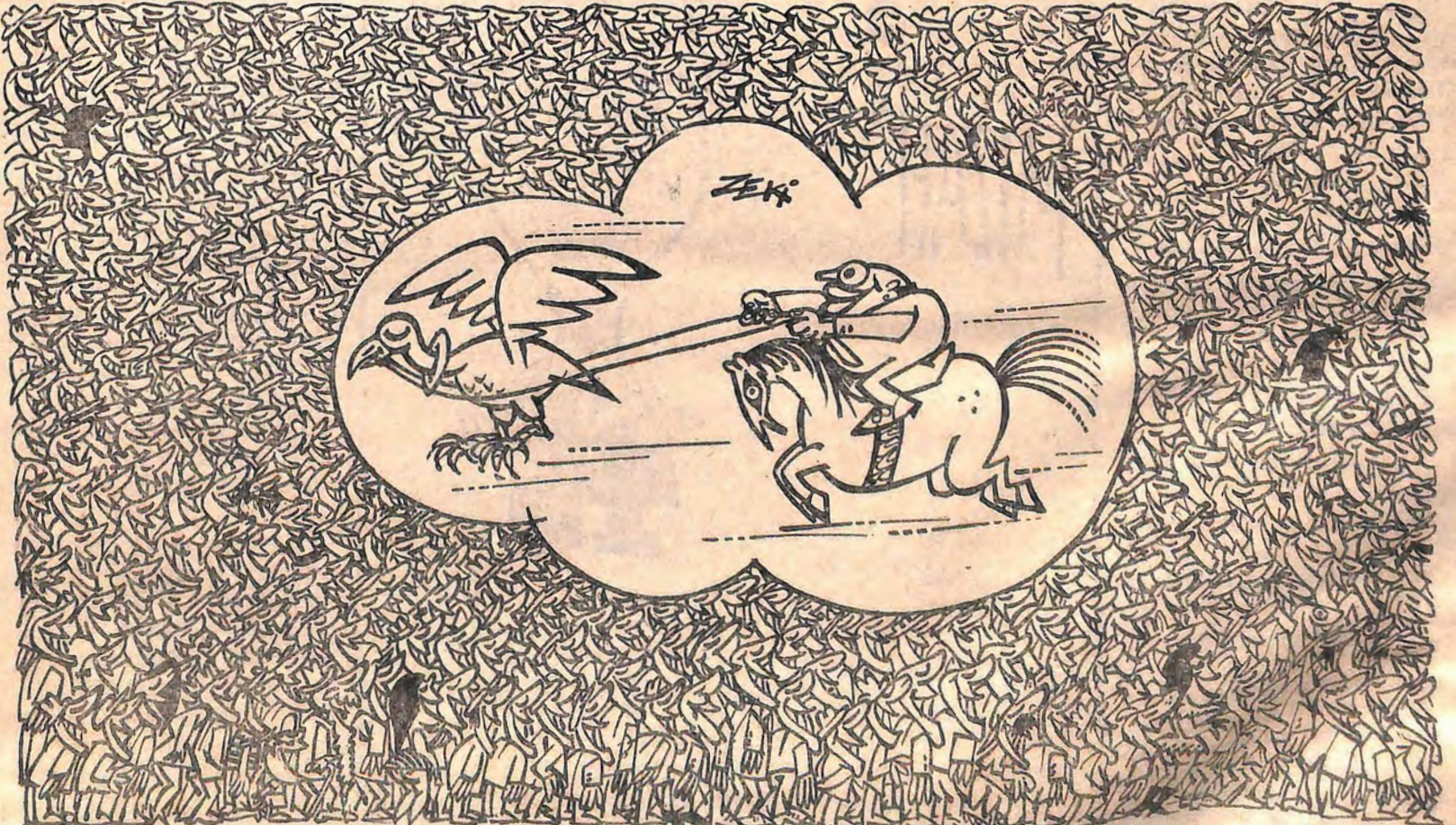
ÖDÜLLER: Birinciye 1500 «Binbeşyüz TL.»

İkinciye 1000 «Bin TL.»

Üçüncüye 500 «Beşyüz TL.»

YARIŞMA KURALLARI

- 1 — Fıkranın mizah niteliğinde olmasına önem verilecektir.
  - 2 — Fıkra gerçek siyasi olaylar üzerine yazılacaktır.
  - 3 — Fıkra konu olacak olaylar Mart 1970 ile Ocak 1971 tarihleri arasında çıkan gazetelerden seçilecektir.
  - 4 — Haberin alındığı gazete, tarihi ve haber başlığı ile fıkraun başına not olarak eklenecektir.
  - 5 — Yazılar daktiloyle, kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır.
  - 6 — Fıkranın uzunluğu iki dosya kâğıdını geçmeyecektir.
  - 7 — Yarışmacı bir fıkrayla katılabileceği gibi, birden çok fıkrayla da yarışmaya katılabilir.
  - 8 — Yarışmaya katılan yazıların üçer kopya olması, altında açık isim ve adresin bulunması...
  - 9 — Usta, amatör ayırmaksızın herkese açık olan bu yarışmada, isteyen takma ad kullanabilir.
  - 10 — Takma ad kullananların, gerçek isim ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları gerekmektedir.
  - 11 — Yarışma zarfının üstüne «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI» ibaresinin konması...
  - 12 — AKBABA Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL adresine postalanması...
  - 13 — 9 Aralık 1970'de başlayan yarışmaya katılacak olanların yazılarını en geç 1 Şubat 1971 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalaması...
  - 14 — Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanmamış olması gereklidir.
- Düşünün, sizce son bir yılın en önemli siyasi olayı hangisiyse onu ele alın, mizah niteliğinde olmasına önem vererek yazın ve AKBABA adresine postalayın. Hepinize başarılar dileriz.



POLİTİKACININ HAYALİ!



# Bunlarla Yola Çıkma



**KENAN AKINCI**

**K**ÖŞEDE dayalı koltuk değneklerinin sahibi, sportmen yapılı genç:

— Ah kardeşim, ah! dedi. Kimse benim kadar usta olmasın motosiklet kullanmakta. Ama, gel gör bak, ne hale düştüm.

Karşısında onu dinleyen gençten başka, uzağındakiler de ilgilendiler. Dönüp, söylediklerine kulak verdiler.

— Sen sen ol, arkana adam alma! Ya da alacağın adamı iyi seç. Bak... Ben motorumun arkasına adam aldım da, bu hale düştüm.

Böyle derken, bacaklarını ve yüzündeki yaraları işaret etti.

— Almadan da olmaz ki... dedi öbürü.

— Öyleyse, alacağın adamı iyi seçeceksin... Alacağın adam politikacı olmasın, bir; sarhoş olmasın, iki... Sen dersin şimdi, politikacının işi ne senin külüstür motosikletinin arkasında? Fakat bu benimki, senin bildiklerinden değil. Solcu bu. Motosiklete değil eşeğe bile biner.

Nerden estiyse esmiş aklına, iyi mi. Köylerde sohbet toplantıları yapıyormuş. Bizim köyde konuştu monuştu; sonra da büyükçe bir köy olan «Sürüngengerler»e gideceğini söyledi. Sürüngengerler bize epey uzak. Yalın ayak'tan dört kilometre ötede. Ha, dedik; yapalım bi insanîyetlik de, ativerelim şunu Sürüngengerler'e.

Bindi motorun arkasına, gidiyoruz...

Yolda, lâf olsun diye:

— Nasıl âbi, işler iyi gidiyor mu? dedim.

Aman kardeşim; sen misin soran?!. Açıp ağzını yummadı mı gözünü... «Marksizm, sosyalizm, diyalektik materyalizm» gibilerden bir araba kuş dilince sözler ettikten sonra büsbütün coştı:

— Bu böyle gitmez! Bu düzeni ancak biz değiştireceğiz! Köylü uyanıyor ve daha da uyanacak! Haklarına sahip çıkacak... diye feryada başladı.

İşaret parmağını bükmüş, her «Şöyle olacak! Böyle gidecek!» dediğinde, kürsüye vurur gibi sırtına vuruyor:

— ... Önünde sonunda iktidara geleceğiz!

«Geleceğiz» derken, ne denli kararlı olduklarını belirtmek amacıyla daha bir hızlı vurdu sırtına.

En ufak bir hareket motosikleti salları. Bu yüzden neredeyse düşecektik. Adama el kol hareketi yapmamasını söylemek de biraz zor geliyor bana. Sıkılıyorum. En iyisi gazı kesmek. Kesmeli ki, düşsek bile hafif kurtulalım. O habire söyleniyor:

— ... Başa güreşeceğiz! İktidara geleceğiz!...

Gazı kestim ve:

— Yol bozuk. O bakımdan biraz yavaş gitmek lâzım, dedim.

— Hayır arkadaş! diye bağırdı. Bizim yolumuz en uygun yoldur ve sizin dediğiniz gibi yavaş giderek kaybedecek zamanımız yoktur. Altıyüz yıl geri kalmışız, daha da zaman mı kaybedeceğiz?!

Son kelimesini söylerken bir kol hareketi yaptı; motor devrilecekti nerdeyse. Soğuk soğuk terledim:

— Fakat böyle gidersek çoğa varmaz devriliriz, diye hatırlattım.

Örkeyle çıkıştı:

— Kim demiş onu?! Bizi hiç bir kuvvet devire...

Yumruğunu boşlukta öyle bir sallamıştı ki, son sözün son hecesini ancak yerde söyleyebildi:

— ...meez!...

Üstünü başını silkeleyerek kalkarken:

— Ve de deviremeyecektir!... diye ekledi.

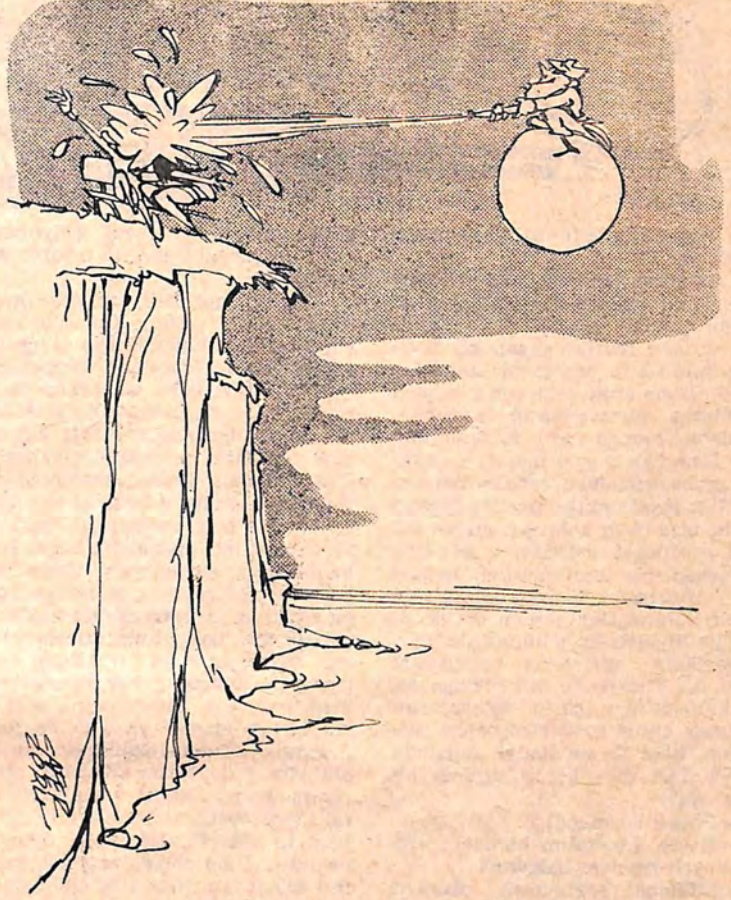
İşte orada kolum omuzumdan çıkmış, bacak kemiğim çatlamış da sıcaklamaya anlamamışım. Yeniden bindik motora, yola koyulduk. Onda pek bir şey yok. Fakat ne de olsa korkmuş. Sesi fazla çıkmadı bu kez. Rahat rahat gittik.

Onu köyün kahvesine bıraktım; dönüyorum.

Köyde düğün varmış. Düğün evinin önünden geçecekken, yalpalarak biri dikildi karşıma. Ben onu tanımıyorum ama o beni tanıyor:

— Hasan âbi be... Seni seve-

Ay'da, Rus aracı yağmur denizine indi. — Gazeteler —



**Mehtap!**

rim âbicim, beni köye kadar ativer be! dedi.

«Bin» demeden de geçti bincii motorun arkasına.

— Kardeşim, şimdi düştük zaten. Bu kez sağlama düşeriz de kırılmadık yerimiz kalmaz.

— Âbi, sen bakma benim böyle durduğuma. Elli kişi gelse düştüremez namussuzum!

— Canım, kimse düştüremez de, kendi kendine düşersin.

— Kendi kendine düşen inek oğlu inehtir kendi payıma... Hayvan oğlu hayvandır sözüm meclisten dışarı.

Herif fitil gibi sarhoş. Suyuna gitmekten başka çıkar yol yok:

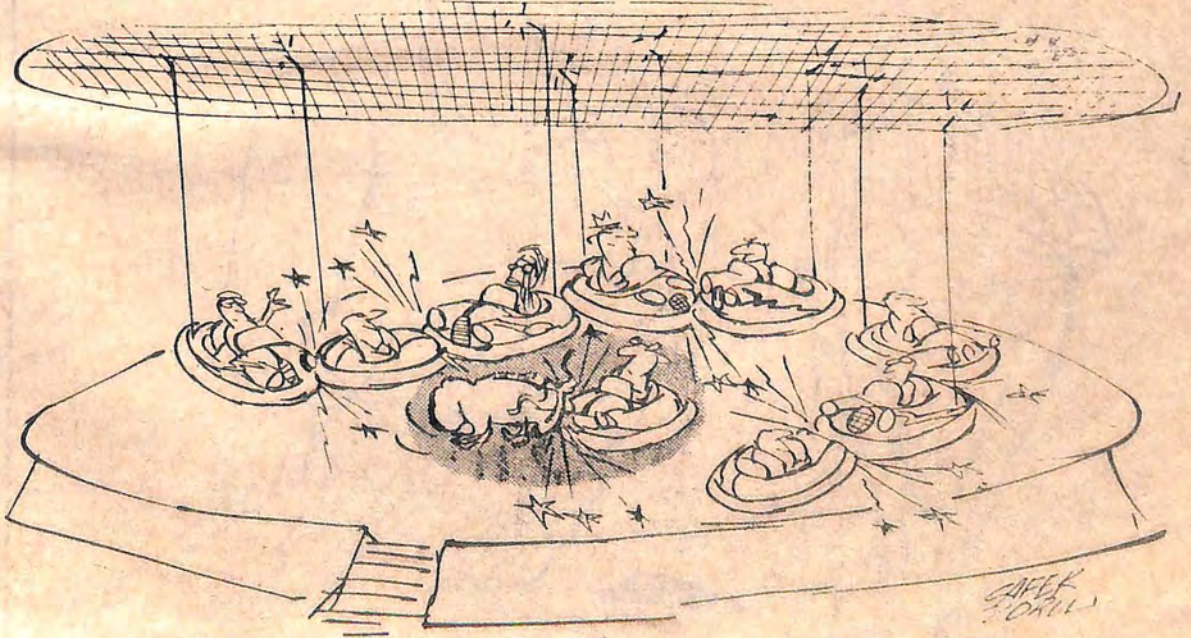
— Şeker kardeşim, sen düşmezsin ama ben düşerim...

— O nasıl söz âbicim?! Biz varız arkada senin. Ben seni tutarım âbi. Sakın düşecem diye aklına gelmesin, anladın mı?.. Şöyle sınıksı yakaladım mıydı...

Dedi... ve kollarımın üzerinden sınıksı yakaladı! Sonra da ne oldu, biliyor musun? Arkadaş, biz yerinde durup duran motorla birlikte kabak gibi vurduk yer!... Bu kez öbür yana düştümüz. Öbür kolum da çıkmış. Sivri bir taşa gelmiş; kalça hoşaf...

İşte hali keyfiyetimiz gördüğün gibi şimdi. Sen sen ol, arkana adam alma motosiklette. Alsan bile, politikacı ya da sarhoş olmasın. İkişile de yola çıkma; aynı sonuca varırsın.

**Kenan AKINCI**



**Yazısız**





# Zatı devletlerinin gölgesi

VEDAT SAYGEL

— Hürmetler ederim beyefendi. Bendeniz...

— Tanıdım, tanıdım... Yanılmıyorsa, İşbilirzade Hakkı Hassaskulak beysiniz.

— Cidden tebrike şayan bir hafızaya sahipsiniz beyefendi. Zatiâllerinizin himmetini bekleyen bir sürü memleket meselelerinin arasında, bendenizi hemen nasıl da tanıdınız!

— Haa, bak o ayrı mesele... Şarktan garba, şimalden cenuba memleket dert içinde yüzse, partiye hizmet etmiş, bize bağlı kalmış mert ve dürüst memleket evlâtlarını şu veya bu sebeplerle unutanlardan değiliz biz. İstiyoruz ki, herkes öyle olsun. Bütün vatandaşlar, sizden örnek alsın. Ve diyoruz ki, bölünmekle, parçalanmakla memleket kurtulmaz! Hem, bir Türkiye'ye bir Türkiye daha katmak için bütün imkânlarını seferber etmiş insanlara cephe alacaksın, hem de şu kadar zamanda ne yaptınız diye hesap soracaksınız! Olur mu?

— Olmaz beyefendi.  
— Neyse, bırakalım bunları... Görüşmeyeli nasılsın bakalım?

— Milletçe sağlığınıza duacıyız beyefendi. Yüce Tanrım zatı devletlerinin gölgesini üstümüzden eksik etmesin beyefendi. Partimiz ve siz başımızda oldukça, bu milletin yenmeyeceği güçlük yoktur beyefendi. Zatı devletlerinizi iktidar yapan millî iradeye bir kere daha şükranlarımızı sunarken geçtiğimiz için affınıza sığınır, mübarek Şeker Bayramınızı tebrik ederim beyefendi.

— Sağol, ben de seninkini tebrik ederim. Söylediler, bir iki kere evden aramışsın galiba...

— Aradım beyefendi. Bayram tebrikine memleketin en büyük, en değerli, en çalışkan insanından başlayalım dedim. Bayramdan önce de aramıştım.

— Yoktum. Hâdiseler bu ara çok

yordu, çok yıprattı beni. Biliyorsun, önce bir hastalık salgını ortalığı karıştırdı...

— Yaa, beyefendi, milletçe hepimize geçmiş olsun. Korkusu epey sürdü ama hükümetimizin aldığı cesur tedbirler sayesinde yayılmadı.

— Kolerayı daha başlarken bastırırdık ya, boş bulunduk. Yetkillilerin, görevlilerin ağız birliği etmelerine bir türlü muvaffak olamadım. Ben, «Hastane hademesinden Sağlık Bakanına; mahalle bekçisinden valilere kadar mecbur kalmadıkça kimse gazetecilere hastalığın seyri hakkında bilgi vermeyecek. Verse bile hasta ve ölü sayısını mümkün olduğu kadar az gösterecek» diye talimat veriyorum, bakıyorum kimse «Eh, her halde onun da bir bildiği var» demiyor. Önüne gelen gazetecilere demek veriyor. Verdiklerine göre ağız birliği etseler ya... O da yok! Bakanlık «Kolera değildir» diye iddia ediyor, doktorlar «Kolerayı andırıyor» diyor. Canım, memleketi siz mi idare edeceksiniz, biz mi?... Hükümet, «Kolera değildir» dediyse, değildir! Hele alâkalıların bildirdikleri ölü sayısı, meselede ciddiyet bırakmadı. Bakan, ölü sayısını 10 olarak gösteriyor, hastane 42 diyor. Sağlık Müdürlüğü 18 diyor, vali 12'ye indiriyor!

— Maaalesef öyle oldu beyefendi. Sonra salgının önünü nasıl aldınız?

— Kolerayla alâkalı haber vermeyi, bu işle vazifeli olanlara kesinlikle yasakladım!

— Çok iyi etmişsiniz beyefendi.

— Bak, o günden beri kolera var mı? Yok! Neden yok? Çünkü biz bırakmadık! Neden bırakmadık? Çünkü muhaliflerimiz ve muarızlarımız, «Hükümet, vatandaş sağlığını düşünmüyor» diye propaganda yapacaktı da ondan!

— Aman beyefendi, vatandaş sağ-

lığını düşünmeyen bir hükümet, kolerayı yasaklar mıydı? Hükümetin çalışmalarına yardımcı olmak gayesiyle bendeniz de o sıralar epey terledim doğrusu...

— Duydum. Narenciye bölgesinin bütün limonlarını toplamışsın galiba.

— Vatan ve millet sevgisi, insana ne yapacağını şaşırtıyor beyefendi. Borç harç topladım limonları.

— Nasıl, iyi iş oldu mu bâri?

— Ne gezer beyefendi?... İflâsın eşğine geldim!

— Deme yahu?... Neden?...  
— Kolera bitti, limonlar kaldı! Malûm, limon dediğin uzun zaman dayanmaz.

— Zarardasın yâni?...  
— Zarardayım ama inanın üstünde durduğum nokta bu değil. Bir millî felâkette parayı kim düşünür? Benim endişem millî servetin göz göre göre heba olması. Tonlarca limon... Milyonlarca ünite «C» vitamini eder ki, insan sağlığı bakımından devletimizin neleri kaybedeceği aklıma geldikçe...

— Dur, dur, üzülme hemen. Bizim levazımcı Nurettin'le görüştün mü?

— Sizin fikirlerinizi almadan görüşmeyi uygun görmedim beyefendi. Yarın ara kendisini. İcâbeden talimatı veririm ben kendisine.

— Allah ne muradınız varsa versin beyefendi. Allah kazadan belâdan esirgesin. Allah zatı devletlerinin gölgesini başımızdan eksik etmesin! Epey zamanınızı aldım. Tekrar şükranlarımı bildirir, bayramınızı tebrik ederim beyefendi.

— Hürmetler ederim beyefendi. Bendeniz...

— Vay, İşbilirzade Hakkı Hassaskulak!... Nasılsın? Telefon etmek nereden esti aklına?

— Tanıdınız demek! Ezilmiş sınıf-

ları kurtarmak, sosyal adaleti sağlamak amacıyla sürdürdüğünüz büyük savaşın yorgunluğuyla yuvanızı, kişisel tasarılarınızı unuttuğunuz bir sırada, ismini nasıl da hatırladınız?

— Devrimci, ileri fikirlerin öncülüğünü yapanları hiçbir zaman unutmaz dostum. Çoktandır görünmez oldun, nerelerdesin?

— Doğrusunu isterseniz, hastaydım.

— Yaa... Geçmiş olsun. Sizin oralara kadar geldi mi salgın?

— Ah, sormayın beyefendiciğim... Geldi ki, hem nasıl gelmek! Kırdı geçti ortalığı! Ben size bir şey söyleyeyim mi? Bu kadro başımızdayken salgının sonu gelmez!

— Haklısın dostum.

— Birbirlerine düşmekten, şatafatlı demeciler vermekten başka bir şey akilları ermiyor ki... Ne sağlık kurallarına uyuluyor, ne tedbir alınıyor... Tutturmuşlar «Koleradan korunmak için bol bol limon yiyin» diye... Amaç, iktidara yakınlığı herkesçe bilinen birkaç parazitli limondan zengin etmek!

— Galiba da öyle oldu.

— Aman beyefendiciğim, galibası yok. Nelerini gördük. On kuruşa alınan limon, yüz kuruşa satılır mı?

— Düzen temelden bozuk olunca satılır.

— Ülkenin dertlerine eğileceğine, partiye uğraşırlarsa böyle olur işte. Daha şimdiden birbirlerine girdiler. Seçime kadar ayakta kalabileceklerini de hiç sanmam.

— Ne halleri varsa görsünler. Beni aramak aklına nereden geldi?

— Çoktandır istiyordum, olmadı. Yeni çıktım yataktan.

— Hastalığın neydi, salgınla ilgili mi?

— Üzüntü beyefendi, üzüntü! Tam parti güçleniyor, ortanın solu milletçe benimseniyor derken üst kademeden başlayan dalgalanma bendenizi yataklara düşürdü!

— Üzülme, pek önemli değil.

— Aman beyefendiciğim, nasıl önemli değil!... Memleketi geri kalmıştıktan kurtarmak amacıyla ortaya atılmış bulunan «Ortanın solu» na cephe alınsın!... Karşı koyanların, çelme takanların kendi partisinden olmalarına şaşıp kalıyor insan!

— Zaman zaman çıkıyor böylele-

ri...  
— Fakat inanıyorum ki, millet ileri fikirlerin gerisinde kalanlara günün birine unutamıyacakları dersi verecek, başta zatı devletleriniz olmak üzere memleket yönetimine devrimcileri getirecektir. Ve göreceksiniz bu günler öyle çok uzaklarda değildir.

— Sağol. Bunun için mi aradın beni?

— Türlü nedenlerle geçtim telefon başına. Amacımın ilki, geciken bayram tebriklerini yerlerine ulaştırmaktı. Eee, böyle olunca da haydi dedim önce beyefendiden başlayalım.

— Teşekkür ederim. Benden ya da buralardan bir isteğin falan?...

— Milletçe sağlığınıza istemekten başka elimizden ne gelir beyefendi? Yüce Tanrı, yılmadan yürüttüğünüz haklı savaşınızda bize zaferinizi gösterson, zatı devletlerinizin gölgesini üstümüzden eksik etmesin beyefendi.

— Sağol. Avrupa gezisine çıkacağınızı duymuştum, yolculuk ne zaman?

— Duymamışsınız... Gittim de döndüm bile beyefendi. Hazır sırası gelmişken, izin verirsiniz bu konuyla ilgili bir icada bulunayım sizden.

— Evet, dinliyorum.

— Biliyorsunuz, sırf millete ve memlekete yararlı olmak düşüncesiyle yapmıştım bu geziyi. Bir devrimcinin en önemli görevi, gittiği yerlerde gördüğü bazı yeni ve modern buluşları getirip, halkın öğrenmesini sağlamak amacıyla yurda sokmasıdır, değil mi?



Yazısız



— Getirdin mi?  
— Bir şeyler getirdim ama...  
— Gümrükte mi kaldı?  
— Yoo, eş dost aracılığı ile gümrükten geçirdim. Fakat elimde kaldı. Ricam, ilerde düzenleyeceği eşya piyngosu için bunları parti alsa... Hiç de kötü olmaz kanısında yım. Elde hediye bulunduktan sonra piyango düzenlemek iş mi?  
— Düşünelim.  
— Aman beyefendi, yüzbinlerce lira zarara girmemem zati devletlerinin elinde. Düşünmeyin de, bir çaresini bulun, olmaz mı?  
— Peki, üç güne kadar sonucu bildiririm.  
— Sağolun beyefendi, Tanrı eksikliğinizi göstermesin. Tanrı, zati devletlerinin gölgesini üstümüzden eksik etmesin. Haydi Allahaismarladık. Üç güne kadar değil mi?... Bekliyorum.

\*\*\*

— Hürmetler ederim mirim. Bendeniz...

— Ooo, İşbilirzade Hakkı Hassaskulak; beni aramanı hangi mübarek ilham etti? Şu an inan ki seni geçiriyordum aklımdan.

— Malûm oldu beyefendi. İçimden bir ses, «Mollayı ara» diye emir uydurdu. Gaipden emir gelir de, kulu-nuz durur mu?

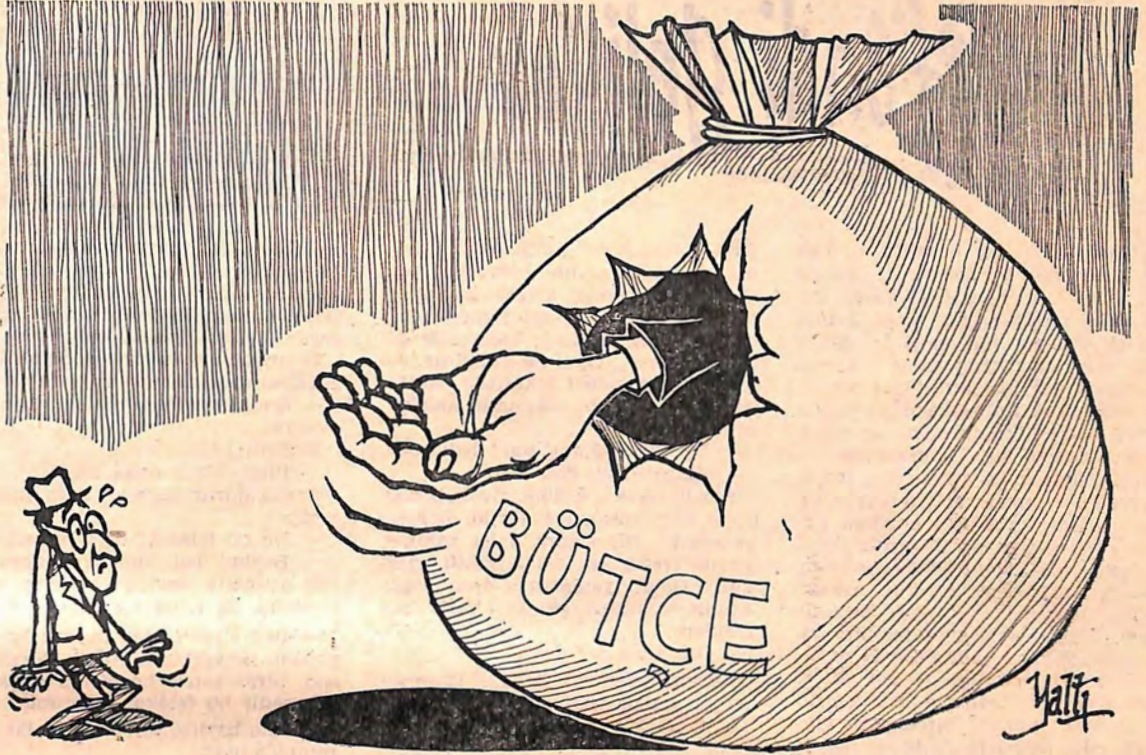
— Sağolasın, varolasın... Başının sıkıştığı anda yüce Rabbim, Hızır Alehyisselâmı imdadına yollasın.

— Amin mirim üstadım, amin. Başta zati devletlerinin olmak üzere, Rabbim cümle mümin kullarını her türlü şerri belâdan kolasın! Rabbim zati devletlerinize, yedi kat gökyüzünden iktidar beratını yollasın!

— Amin Hassaskulak biraderim, amin! Yüce Rabbime binlerce hamd-ü senalar ederim. Cömert himmetleriyle inşallah gelecek seçimde iktidar koltuğu biz inanmış kullarında olacaktır!

— İnşallah mirim... Vahiy mi geldi?

— Eh, öyle gibi... Rüya da gördüm. Bir çölün ortasında yolumu kaybetmiş, kara kara düşünürken karşımda beliren ak sakallı, nur yüzlü bir ihtiyar istikameti bilinmeyen, sonu görünmeyen bir yeri işaret ederek, «Durma!» dedi. «Yürü! Aradığın orada!» «Bir taksi tutsak» dedim, yokmuş. Nereden çıktığını bilmediğim bir eşiği uzattı: «Al, bununla idare et.» Sabah danıştığım eski müftülerden biri, «İktidarın yolunu göstermiş» dedi. Eşiğin ne anlama geldiğini sordum. Eşek, beygirin küçüğü olduğuna göre, kırtattan ayrılanlarla işbirliği yapman icabediyor» dedi. Yükselmem, onların ır-tından olacaktı yâni.



Yazısız

— Hayırdır inşallah.

— Ayrıca bütün berberlerin ağzında dolaşan lâf aynı: Gelecek seçim favorisi, MNP! Teşkilâtımız henüz küçük ama...

— Ne çıkar mirim? Hamdolsun imanımız büyük! Aynı konuşmayı bendeniz de lâhmacunculardan duydum. Aşağı yukarı hepsi, memleketin böyle bir siyasi teşekküle şiddetle ihtiyacı olduğundan bahsediyor. Size bir şey diyeyim mi? Diğer partilerin yaptıkları gibi, memleket bir takım siyasi manevralarla yükselmez! Gerek AP'nin tutumu, gerek CHP'nin ortanın solu, birer deli zirvası! Ama görüyorsunuz ya, millet yutmuyor artık böyle numaraları... Hattâ kendi partilerinden olanlar bile yüz çevirmeye başladı. İşte iki büyük partinin hali... Neden çözülüyorlar? Tuttukları yolun doğruluğuna iman etmemişler de ondan... Ama biz...

— Siyasi hayata iman sokacağız! Milleti günde beş vakit aptes almaya zorlayacağız. Kadınlarımızı çarşafa peçeye sokacağız; saçlı sakallı gençleri berberlere tıkacağız!

— O günleri göremezsem inanın gözlerim açık gidecek beyefendi!

Yüce Rabbim bu mukaddes muharebenizde zati âlilerinizi muzaffer eylesin, bütün partiler önünüzde imana gelsin. Rabbim önümüzdeki seçimlerde rakiplerinize aman vermesin, başka partiyi tutanlar sandık başına gelmesin, zati devletlerinin gölgesini ülkemizden eksik etmesin!

— Amiiiiin!

— Rabbim, amin diyen kullarının günahlarını affetsin, kapısına dayanan tahsildarları memuriyetten azletsin, kasten yaptığın hataların kaza ile olduğunu farzetsin!

— Amin! Eee, Hassaskulak!... Şu ettiğin duaların biri tutar da iktidara gelirsek, ne dilerseñ dile benden!

— Aman beyefendiciğim, bir ücret karşılığı değil, hak için, millet için meccanen yapıyorum. Dedim ya, malûm oldu da açtım telefonu. Otuz gün ramazan cami cami dolaştığınızdan sizi bulmam mümkün olamamıştı. Araya bayram telâş da girince ancak şimdi bayramlaşmamız nasip oldu. Bu vesile ile bir kere daha mübarek ellerinizden öperken bayramınızı tebrik eder, sırtınızın yedi cihanda yere gelmemesini niyaz ederim.

— Allah razı olsun.

— Haa, bir dakika; telefonu kapatmayın. Giderayak bir de sevap işleyelim. Kuzum beyefendi, yakından tanıdığım bir din kardeşimizin elinde tonlarla limon sandığı var. Yeni ve temiz. Mescit tamiratından, cenaze işlerine kadar her şeye elverişli. Benim olsa. bedava verirdim ama, çocuk çok fakir. Bunların iyi bir fiyatla satılmasına yardımcı olursanız, büyük sevap kazanırsınız.

— Alâkadar olurum.

— Hayır hayır, satacağınıza söz verin de içi rahat etsin garibin. Söz mü?

— Peki, söz!

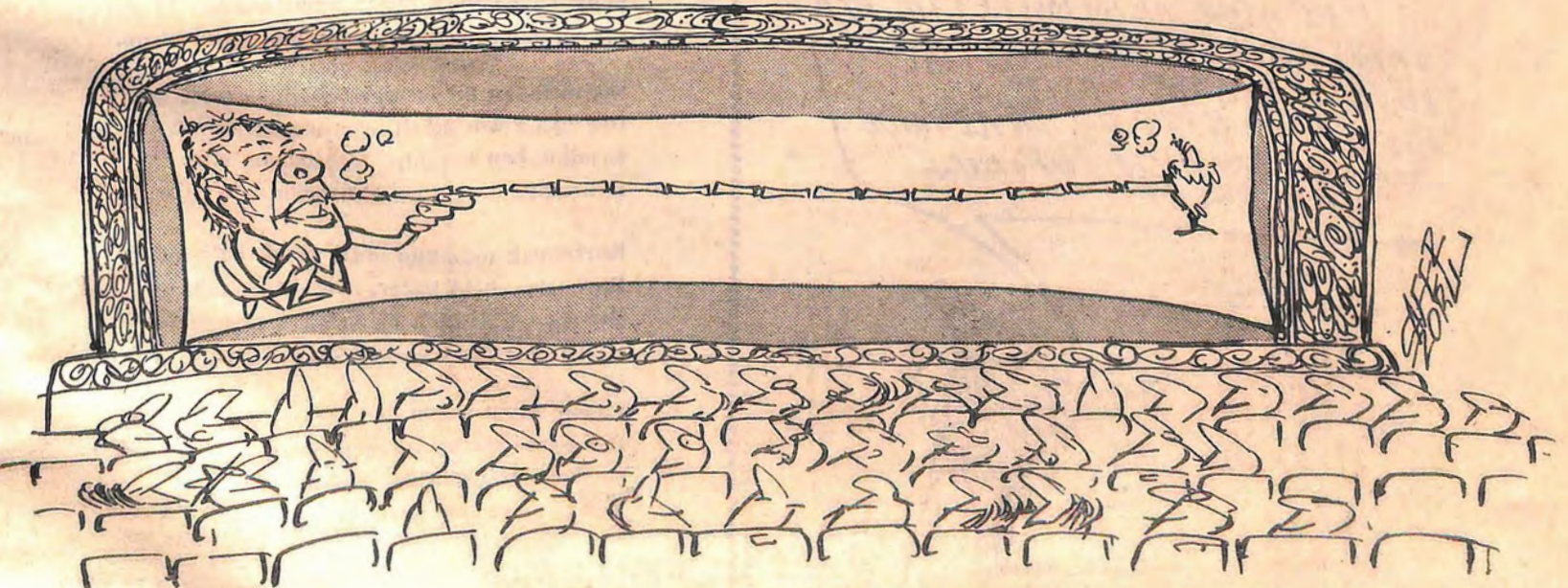
\*\*\*

Telefonu kapatan İşbilirzade, önündeki kâğıda alt alta sıraladığı bol sıfırlı rakamları topladı, sonucu daire içine aldı, sonra güzel sekreterine dönerek kapıda yardım bekleyen fukara için:

— Bir ikibuçukluk ver, yolla gitsin, dedi. Gelen istiyor, giden istiyor... Sanki sokaktan topluyoruz parayı... Ne güclükle kazanıldığını kimse bilmiyor!

Vedat SAYGEL

Münir Özkul 20 paket sigaraya film çevirdi. — Gazeteler —



SİNEMASKOP!



# Beyefendi geliyor



MUZAFFER İZGÜ

**T**AMI sekiz baş horanta, o dört tekerleğe bakıyordu... Ve de dört tekerleğin üzerindeki, kasası 1949 model, şoför mahalli 1951 model, motoru 1952 model, sesisi 1946 model taş kamyonuna... Zamanında on ton bile atardı bu arabaya ama, artık araba kandilin yağını yavaş yavaş tükettiği için, taş çatlasa altı tondan fazla atamıyordu...

İşte o çarşamba günü, yine taş ocağında, yanında muavin olarak çalışan oğluyla beraber, arabaya altı ton taş atmışlar, asfalt yolda ilerliyorlardı... Baba, direksiyon simidi ne teğet, camların ötesinde, sağ arka lastikle, sol ön lastiği düşünüyordu... İki lastik parasını bir araya getirip, şöyle takabilseydi arabanın tekerleklerine, o zaman şu inşaat mevsimini rahat rahat geçirirlerdi, elleri yüzleri biraz para gördüğü gibi, mideleri de et ve meyve görürdü.

Bir virajı döndüler, bir çeşmeyi geçtiler, tekrar bir viraj, ondan sonra ip gibi bir yol... İşte tam o yolun başında, arabanın arka tarafından önce bir cayırtı koptu, sonra bir tok maden sesi, ardından yeri kazıyan kocaman bir boru sesi...

Baba, frene bastı... Ama basmasına gerek yoktu, arabanın arka tarafı çökmüş, hattâ bu sarsıntıdan, babanın silgeç motorunun üzerindeki Birinci sigarası, oğulun burnunun üstüne düşmüştü...

Bir an, ikisi de inemediler arabadan... Şoför baba, muavin oğulun, muavin oğul, babanın yüzüne baktı... Zordu inmek, evde sıcak bir şey kaynamıyacağı günlerin sayısını öğrenmek, zordu... Sigarasını aradı şoför.

— Burda, dedi oğul.  
— N'oldu dersin?  
— Bilmem ki baba...

İndiler... Arabanın bir tekerleği kopmuş, bu arada çıkan şaft, yolu boydan boya çizmişti. Ayrıca, arka-

daki diferansiyel kutusunda kocaman bir delik açılmış, simsiyah yağ, tâ nereden nereye asfaltı kaplamıştı... Baba bir şey söyleyemedi, çöktü arabanın yanına, bakakaldı demir yığının... Oğul da tekerleğe, şarmpolun içindeki tekerleğe baktı... Araba tam yolun ortasında kalakalmıştı hurda gibi...

— Ne yapacağız oğlum? dedi baba.  
— Bilmem ki, dedi oğul...

Sövdü baba... Talihe sövdü, arabaya sövdü, yaşamaya sövdü, her şeye sövdü. Bir sigara daha yaktı, o sırada trafik arabası gözüktü uzaktan... Geldi, yanlarında fren yaptı. Trafik komiseri sinirli iniden:

— Ulan bu ne? dedi.  
Cevap veremedi baba... Komiser zangır zangır titriyordu:

— Ulan haberin yok mu? diye bağırdı...

— Ne var beyim? dedi şoför belli belirsiz...

— Ulan biraz sonra beyefendi geçecek buradan!...

Polisin biri:  
— Komiserim şu yolun haline bakın! dedi...

Saçlarını yoldu komiser:  
— Çizilmiş, çizilmiş!...

Polis:  
— Ya yağ beyim? dedi...

Komiser:  
— Ulan, dedi, şimdiyi mi buldun arabayı böyle demir yığını edecek, ha?... Ne yap yap, şu yolu aç!...

Baba, alındaki teri sildi... Komiser tekrar bağırdı:  
— On dakika, fazla değil, on dakikal...

— Bu kımıldamaz ki şimdi yerinden.

— Kımıldat ulan kımıldat, biraz sonra beyefendi geçecek!... Vallahi mahvederim seni, mahvederim!...

Sonra, oğula bağırdı, muavine:  
— Sen ne duruyorsun ulan, haydi

bakalım, taşıyın şu taşları şarmpola!...

Baba oğul, çalışmaya başladılar. Oğul kasanın üzerine çıktı, baba yerde... Oğul uzattı, baba aldı...

O sırada, bir başka trafik arabası gözüktü uzaktan... Polisin biri:

— Âmirin arabası beyim, dedi komiser.

Bağırdı komiser:  
— Ulan, biraz daha hızlı!...

Araba durur durmaz, yere atlayan âmir:

— Ne bu felâket? diye bağırdı...

— Beyim, dedi komiser, diferansiyeli çatlamış, karteli patlamış, şaftı kopmuş, ön tekerleği çıkmış...

— Ben sizden kaza raporu istemiyorum, ne zıkkımın kökü olursa olsun, biraz sonra beyefendi geçecekler, nedir bu felâket diyorum!...

— İşte beyim, şoför, şu taşları şarmpola atan...

Âmir, babanın yanına koştu:

— Ulan bilmiyor muydun biraz sonra bu yoldan beyefendi hazretleri geçecek?...

— Bilmiyordum beyim, ekmek parası...

Âmir:

— Hey, bana bakın, dedi polislere, komiser, haydin bakalım siz de...

Haydin, nerdeyse gelecek beyefendi, siz de taşları taşıyın...

Polisler ve komiser, ters ters bakılar babaya... Taşların ağırlığına homur homur homurdanarak, taşımaya, şarmpola atmaya başladılar.

Yoldan geçen diğer arabalar, sağ taraftaki açık boşluktan geçebiliyorlardı. Ama beyefendinin arabası o boşluktan geçemezdi. Çünkü beyefendinin arabası, fren yapmayı, lar yerlerden geçmeyi sevmezdi... Uzak-

tan vali beyin arabası gözüktü... Titremeye başladı âmir... Bağırdı:

— Daha çabuk!...

Hepsinin yüzünden boncuk bon-

cuk terler akıyordu... Valinin arabası durur durmaz, vali hissimla atladı yere:

— Bu ne büyük felâket? dedi... Âmir:

— Beyefendi taşları taşıyorum, biraz sonra arabanın da çaresine bakacağız...

— Olmaz efendim, olmaz... Nasıl olur... Olmaz olmaz... Aaa aaa yol da, silin, silin bu yolun yağını...

Âmir, bilinçsiz olarak cebinden mendilini çıkarıp koştu yola ve yağları silmeye başladı... Vali bey, kamyonun yanına geldi:

— Kimin bu araba? diye bağırdı.

— Benim, dedi baba.

— Haberin yok mu be adam, biraz sonra buradan beyefendinin geçeceğini?...

— Beyim yoktu, ben ekmek parası...

Bağırdı vali bey:

— Sus sus! diye...

Saatine baktı:

— Ne yapacağız şimdi? Bir vinç... Yahu saat da... Onbeş dakika var yahu!... Çabuk çabuk...

Arabanın üzerindeki son taşı attılar... Bu sırada âmir bey, yoldan geçmekte olan uzun burunlu kocaman bir kamyonu durdurdu:

— Şunu, dedi, şu kamyonu, itiver, itiver de atalım hendeğe...

Kamyon, bir geri yaptı, bir ileri, sonra gene geri... Takviye vitesine taktı, burnunu kamyonun yan kasa-

sına dayadı... Sonra yüklendi gaza... Oynadı demir yığını yerinden. Bir daha yüklendi gaza, biraz daha oynadı demir yığını yerinden... Son bir hamle daha yaptı, büyük bir gürültüyle sekiz baş horantanın ekmek kapısı kaydı gittti şarmpola; ama, valiyi, âmire kızmış gibi, burnunu ana yola uzatarak...

Baba ve oğul solukları kesilmiş seyrettiler bu ölüm kalım anını. Ama, kanları kurumuş, konuşma yetenekleri kaybolmuş gibi, ne nefes alabildiler, ne de bir şey diyebildiler...

O sırada, âmirin arabasındaki tel-

siz çalıştı. Kuru bir ses:

«Beyefendi kavşaktan ..... iline geçtiler, sizin il'e yarın, saat dokuz ilâ dokuzbuçuk arasında teşrif edecekler» dedi.

Muzaffer İZGÜ

DEPLASMANA GİDİYORUZ  
DEPLASMANDAN GELİYORUZ  
DE YİP DURUYORSUNUZ  
NEYİN NESİDİR NE MEMLEKET.TİR BLI  
KÖYMÜ KASABAMI VİLÂYETMİ  
NUFUSU KAĞITIR NERDE,  
OLDUĞUNU BİZE DE SÖYLEYİNDE  
BİZ DE GİDİP OY TOPLAYALIM BARI



## Kutlu olsun

Haksızlığın kalbinde, kalemin hañcer olsun,  
Her yolunu şaşıran, bir kez seni okusun.  
Espri kaynağında, mizah pınarlarında,  
Bir yıl daha kaynadın, yaşgünün kutlu olsun...

Ne, tuttuğun bir taraf, ne verdiğin taviz var,  
Doğruya giden asfalt, eğriye çelik duvar.  
Kendine hep çuvaldız, başkal rına iğne,  
Batırmaya devam et, Akbaba'm nice yıllar...

Kurtulmak mümkün değil, iğneli bakışından,  
Baykuşlar niçin kaçır, güneşin ışığından?  
Çocuğa vur tokadı, ki testiye kırmasın  
Herkes bir ibret alsın, tecrübeli yaşından...

Başını kuma sokan, her siyaset kuşuna,  
Dev aynasıyla baktın, açıktaki kışına.  
Gocunanlar varsa da, zirvede duruşundan,  
Tırmanmaya güç ister, Akbaba yokuşuna...

Fikret YILMAZ





## ASKERLER

## NEREDE?

Diyarbakır'da askeri hâkimlik yaptığını sırada, kolordu komutanı disiplini ve milliyetçiliği ile mâruf General Faruk Güventürk idi. Bölük komutanlarına verdiği emirle okuma yazma bilmeyen erler eğitilecek ve Atatürk'ün kim olduğu öğretilcekti.

Emri alan komutanlar hemen harekete geçmiş, erlerin boş zamanlarda toplandıkları yemekhanenin duvarlarını Atatürk'ün büyük boy resimleriyle donatarak, bilinmeyen yönleriyle tanıtmak amacıyla altlarına birtakım yazılar yazmışlardı.

Her gittiği yerde emrinin uygulanıp uygulanmadığını anlamak için erleri sınava çeken General Güventürk, bir denetlemesi sırasında bizim erlerden birini çağırmış ve sormuş:

— Atatürk nerede?

Er ise hiç düşünmeden cevabı vermiş:

— Yemekhanede komutanım!

Avukat

Erol DEĞERLİ

Ekin Sk. No. 14/2 Yeşilyurt/İst.

## BAŞKA KİM VAR?

Ayakkabı boyacılığı yapan er, kendisine verilen boyayı, nedense gerekli parayı toplayamadan tüketiyordu. Bu hal bir kaç kere tekrarlanınca batarya kumandanının dikkatini çekerek, çağırır:

— Evlâdım, der, madem boyayı yetiştiremiyorsun her ayakkabıdan



Yazısız

birazcık çalsan; yâni boyayı biraz az sürsen olmaz mı?

Er, boynunu büker:

— Yapamam komutanım.

— Neden?

— Korkarım!

— Korkma, der kumandan, kimse kılına dokunamaz!

Fakat er dayatır:

— Yapamam komutanım, korkarım!

— Kimden korkacaksın canım, bak önünde arkada ben varım.

— Sağol komutanım, ama koğuşta da Ali onbaşı var!

M. Kemal AÇIK

Koçular Ortaokulu Md. V.

Eğridir/İSPARTA

## ALÂRM

İzmir'de Amerikalılarla birlikte çalıştığım sıralar... Gece nöbetçisiydim. Sabaha karşı devriye arabası beni Kordon'da bir lokantaya bıraktı ve «Onbeş dakika sonra gelir alırım» dedi Amerikalı.

Yarın saat geçti, bir saat geçti, gelen giden yok! Aksilik bu ya, portatif telsizi de yanıma almamıştım ki arabayı çağırayım. Baktım olacak gibi değil, Motorpool'a (Amerikalıların arabalarının bulunduğu özel garaj) gidip, merkeze telefon etmeye karar verdim.

Motorpool lokantaya yakın. Fakat mevsim kış, hava ayaz, titreye titreye yürüyorum! Sokuldum ki, ortalık ana baba günü! Meğer Amerikalıların alârm tatbikatı varmış. Dolan arabaya, hemen Çiğli'ye hareket ediyor! Bir anda şoke oldum! Benim memleketimde Amerikalılar alârm tatbikatı yapıyor!

— Ne bu kepezelik yahu, dedim nöbetçi dispatcher'a. Bu adamlar neyin tatbikatını yapıyor böyle?

Dispatcher (Arabaları sevk memuru ki, bu görevi yapanlar da, şöförler gibi Türk'tür) şaşırdı:

— Alârm be âbi, dedi. Hiç alârm görmedin mi?

— Gördüm ama, Türkiye'de Amerikalıların alârmını yeni görüyorum. Neyi anlamak istiyorlar sanki?

Nöbetçi cevap verdi:  
— Türkiye'ye bir saldırı olursa, kaç dakikada toparlanıp kaçabileceklerini!...

Güner ÖZSÜLE

Lise İngilizce Öğretmeni

BANDIRMA

## ŞOFÖRLER

## SUÇ KİMDE?

Altımda pırıl pırıl bir araba ile Çankaya'ya gidiyorum Tarım Bakanlığı kavşağında müşterim para uzattı. Almak üzere yarım geriye döndüm, fakat bu bir anlık dönüş sırasında çümdeki arabaya «güm» diye vurduğumu gördüm!

Kordiplomatik bir arabaydı çarptığım. Onun ansızın durmasının nedeni, trafik lâmbasının kırmızı ışığını görmesi; benim bindirmemin nedeni, olmayacak yerde müşterinin para vermesiydi.

İndim arabadan. Baktım, sadece tamponlar biraz ezilmiş. Adam bana, hâlâ yanmakta olan kırmızı ışığı gösterip, anlamadığım bir dille bas bas bağıyor! Polis geldi. Bak-tı önemli bir şey yok:

— Uzatmayın, dedi. Gidin.

Fakat adam ısrar ediyor:

— Lâmba kırmızı... Ben durdu, bu vurdu. Yok ben suçlu, yok ben gitmek!

Bunun üzerine kafası kızan memur da:

— Kes birader, dedi, sen suçlusun işte!

Adamcağız bir bana baktı, bir polise baktı:

— Ben suçlu, tamam, dedi. Var ben özür dilemek.

Çalıştırdı arabasını gitti.

Ben de müşteriyi bırakıp döndüm. Ben de müşteriye geldim. Gene kırmızı ışığı kavşağa geldim. Durmamla da aynı frende olduğu halde, arabam iki metre ileri fırladı. Arkadan biri çarpmıştı! İndim baktım, deminki kordiplomatik araba! Ama bu kez benimkinin arkası, onunkinin önü hurdahaş olmuştu! Adam da indi arabasından. Gülerек:

— Önce sen vurdu, ben suçlu ol-

du, ben özür diledi, dedi. Şimdi ben vurdu, sen suçlu... Dile özür!

Bir arabama, bir adama baktım ve çaresiz beklenen ö ütü diledim, gülmek mi, yoksa tepine tepine ağlamak mı gerektiğini kestiremeden...

## KORKU

Öğretmenlerin yürüyüş yaptıkları gün... Ulus'a doğru gidiyorum. Radyoevinin önünde yol tıkanı. Beklemenin uzun süreceğini düşünerek arabayı kaldırıma çıkardım ve Hacetstepe'ye giden ara yola saptım.

Hayli geniş olan kaldırımda, sadece yayalara mahsus olduğunun bilinmesinin verdiği güvenle bir grup genç kız güle eğlene yürüyor ve kendi gürültülerinden, bir arabanın hemen arkalarından gelmekte olduğunun farkına varmıyorlardı.

Bana gelince: Bir yandan kimseye çarpmamak için bütün dikkatimle arabayı kullanıyor, bir yandan tutukluk yapan klâksonla uğraşıyordum.

Önümde yürüyenlerin, arkalarından gelen arabayı farketmediklerini

— Dolmuşlar kaldırılacak. —



— Kalkıyor... Dolmuşa bi kişi, bi kişil..

görerek yavaşladım. Aramızdaki mesafe 50-60 santime inmişti ki, tutukluk yapan bizim klâkson bütün gücüyle çalışmasın mı! Kızlar yüksek atlamaya hazırlanan atletler gibi, bir sıçramada dağılıverdiler! Durumu izah etmenin imkânsızlığı karşısında kalan ben ise onlardan daha çok korkmuş, muhtemel bir tüccü olaya meydan vermemek için bütün hızımla evin yolunu tutmuştum! Zira haklı olan hanım kızlar bilmezler ki, çoğu zaman korkmalarına sebep olan trafik olaylarında şöför de korkar. Hem de yayanınkinden daha büyüktür korkusu!

Ender US

Atıfbey M. 1. Sk. No. 38/16 ANKARA

## DEVENİN ETTİĞİ

Yemek yediğim küçük lokantaya giren adama önce karşımda oturan, sonra yan masada karnını doyanan, daha sonra bütün dükkândakiler:

— Geçmiş olsun, dediler. Gene ucu kurtulmuşsun! Nasıl oldu?

— Eyvallah, diye cevap veren adam nasıl olduğunu anlatmaya başlayacağı sırada bir başkası girdi:

— Geçmiş olsun. Hasar var mı?

Adam baktı ki hem soruluyor, hem anlatmasına meydan verilmiyor:

— Pek yok, diyerek dışarı çıktı. Çok merak etmişim. Hesabı ödeyip yetiştim peşinden:

— Geçmiş olsun, dedim. Üzücü bir şey mi oldu?

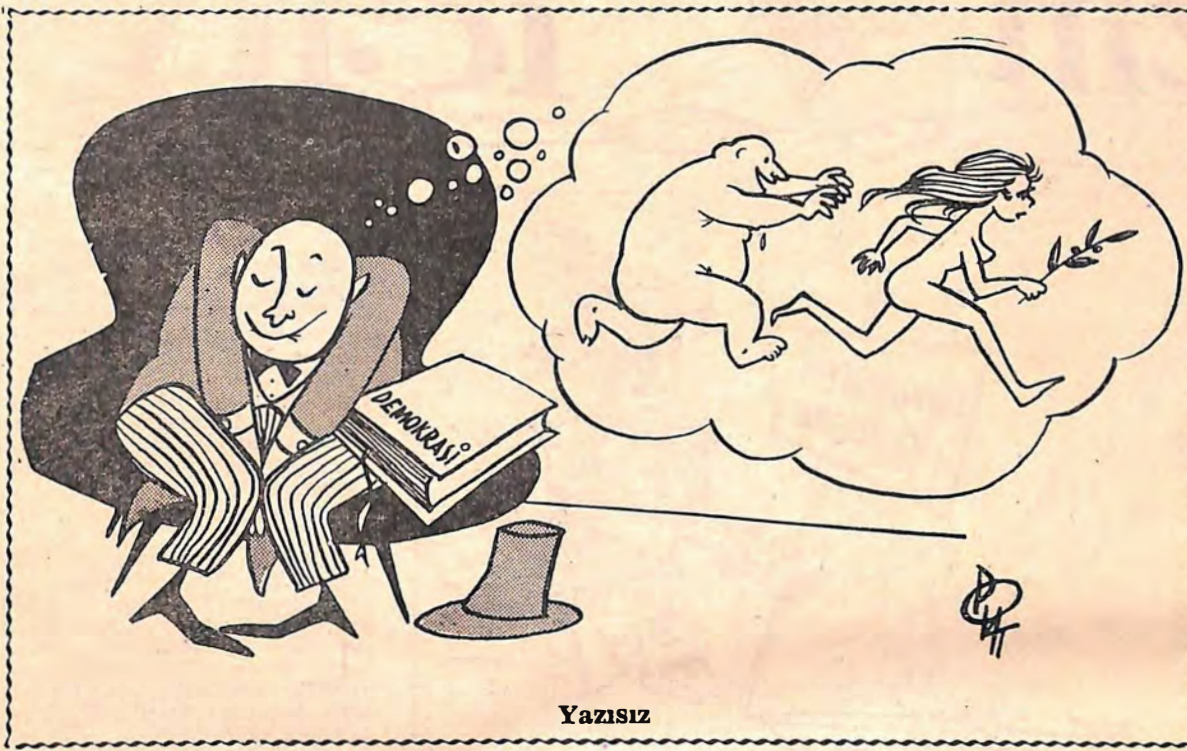
Adam canı sıkın, şu cevabı verdi:

— Hiç canım, önemli değil. Virajı dönerken karşıma develer çıktı. Develeri görtünce bizim minibüs korktu, etme eyleme dememize kalmadan şarampola yattı!

Turgut ERDEN

Gülcü M. Altay Sk. No. 23 İSPARTA





## PAZARTESİ

## Cezamızdır, çekeceğiz!

Kırksekizinci yaşını tamamlayan AKBABA, bu sayısıyla kırkdokuz yaşına bastı.

Bu nedenle önümüzdeki bir hafta, sanırız PTT. gene bize çalışacak.

Mektuplar, telefonlar, telgraflar  
ve sepet sepet çiçekler...

Sağolsun mizah sever okurlarımız.

Bu bir tadımlık mutluluğumuzu daha renklendirmek, daha zevklendirmek için ellerinden geleni yaparlar ve çoğu zaman cevapsız bıraktığımız sorularını, bir kez daha ısrarla sorarlar:

«İkinci sınıf bir futbolcunun aksırmasına sayfalarında yer veren günlük gazeteler, Türk mizahını tek öa-

Başımızı önümüze eğip suçlu suçlu susmaktan başka bir şey gelmez ki elimizden.

Gazetecilikte meslek anlayışının çoktan değiştiğini bilmez okuyucu.

Adından bahsettirecek önemde bir şey yapmadı ki AKBABA...

Ne vergi kaçırdı, ne zimmetine devletin parasını geçirdi... Ne mini etek giyip sahnelerde göbek attı, ne molotof kokteyline sarılıp ortalığı birbirine kattı. Ne hileli mal sattı, ne sahteciliğe kalktı. Ne ruhsatsız silâh taşıdı, ne adam öldürdü...

**SALI**

## En kestirme yol

**Kalkınma hızımızın ikinci beş yıllık plânda belirtilen yüzde yediye ulaşmadığı tartışılırken, üçüncü beş yıllık plânın hedefleri tesbit edildi: Dış yardım oranı düşürülecek, kalkınma hızı yüzde sekiz olacak!**

İşin yoksa önümüzdeki beş yıl da, yizde sekizi tutturmak için çırpın! Fabrika kur, malına pazar ara, tarlanı sür tohumluk bekle, gübre bekle, yağmur bekle, ürün bekle...

Hiçbir aksilikle karşılaşmazsan elde edeceğin topu topu yüzde sekiz!

Bilmeyiz neden ille de yüzde sekiz diye yatırım alanları arar durur Bakanlar...

Bir yıl vâdeli mevduata yüzde dokuz verirken bankalar!...

**ÇARŞAMBA**

## Başkanın görevi

Dünkü oylamalar da sonuç vermemiş ve Meclis Başkanı seçilememiş. Dağ gibi dertler sırada beklerken milletvekillerimizin günlerdir Başkan seçimi için toplantı üstüne toplantı yaptıklarını görülerde bir merak, «Başkan bu kadar gerekli mi?» diye...

Eee, gerekli ki, yirmi küsur gündür sergide karpuz seçer gibi, başkan seçmeye uğraşiyor Meclisimiz.

Görevi mi?...  
Görevinin ne olduğunu doğrusu  
biz de pek bilmiyoruz.



Fakat Senato Başkanı sayın Arıburun'dan öğrendiğimiz kadarıyla başkanlık mevkiine getirilen zat, hemen Meclis mescidinde namaz kılmalı, vâız dinlemeli ve gazetecilere «Abdest almadan evden çıkmam» gibisinden bir demec vermeli.

Uzun turlamalardan sonra seçile-  
bilen Senato Başkanımızın, başka iş-  
lere el sürdüğünü şimdilik görme-  
dik de...

**PERŞEMBE**

**O da yok oldu**

AP'den ayrılan 946 kişi, 1946 ru-





seçiminde :



125!..

hunu yaşatmak amacıyla kurdukları DP. lokalinde bir araya gelmişler.

Allah Allah!

Ahlâk gibi, huzur gibi, ucuzluk gibi, ruh da kayıplara karıştı demek!

Can korkusuyla mübarek, ülkeden kırılsaydı kırılsı, bir ruh bulma u. muduyla toplanır mıydı 946 kişi?

## CUMA

Haydi canım...

Millette paranın suyunu çekmesiy. le satışların iyice durduğunu açıklayan bir giyimevi, gündeliği yirmi

lira kira ile halka bayramlık elbise verdiğini ilân etti, durdu.

Sanmayız ki, umduğunu bulmuş olsun.

Hem parasız olduğunu bilir, hem «Üç günlük kirası 60 lira» dersin adama, bırakır utanmayı sıkılmayı, anadan doğma girer bayrama!

## CUMARTESİ

Ömür adam

Partisinin Kütahya İl Kongresinde konuşan Erbakan, «MNP. iktidar olursa, parlâmentoyu Ayasofya'ya toplayacağız» buyurmuş.

Yapar mı yapar... Yeter ki MNP. iktidar olsun.

Parlâmentoyu Ayasofya'da toplar, Ankara'daki Meclis binasını ibâdete açar!

## PAZAR

Bizde nöbetle

İngiliz doktorlarına göre uykusuzluğa karşı en iyi ilaç, yürümekmiş.

Milletçe ayaklanmamızın gizli bir nedeni varmış demek.



— Bugün Mecliste sesimi herkese duyurdum...

— Yaa, senden başka horlayan yoktu demek!..

Hükümetle iş bölümü yapmış geçinip gidiyoruz. Biz uyurken onlar; onlar uyurken biz yürüyoruz!

## Öyle oluyor

Son günlerde dünyanın en popüler adamı olan Kruşçev, kimi yerde yankılar, kimi yerde tepkiler uyandıran anılarının başında, «Stalin'in kızına çok bağlıydım» diyor.

Ülke yönetenlerin gerçek niyetle-

rini öğrenmek çoğu zaman mümkün olmuyor. Devrimci derken, bakıyor. sunuz gerici; toplumcu derken, bakıyorsunuz çıkarıcı.

Örneğin, Kruşçev de bunlardan biri...

Sosyalizme sıkı sıkıya bağlı sanırken kendini, Batı'daki Svetlana'ya kaçırdı eserini!

Vedat SAYGEL

Moşe Dayan, dünyanın en seksi erkeği seçildi. — Gazeteler —



Hayranları!



## SUAVİ SÜALP

# Belediyeye Yardım edelim.

(Belediye Encümeni üyesi Kâzım Banane konuşuyor):

Dikkat ettinizse bazı vatandaşlar Belediyeye yardım edeceklerine onunla zıt gitmekten zevk alırlar. Bunlar Hayri, Nuri ve Muslihittin gibileridir. Gerçi Belediyeye de bozulmak herkesin vazifesidir ama ou kadarı da artık fazladır. Çünkü Belediye herkesin derdini halledemez. Bunu geçenlerde Belediye Encümeninde belirttiğim zaman bana çok hak verenler çıktığı gibi bazı kendini bilmezlerden çanta yedim... Siz şimdi «Çanta yenir mi?... İnsanın midesine oturur» diyeceksiniz. Yani demek istediğim, Ekrem çantayı başıma vurmak gafletinde bulundu. Ben de Ekrem'in... Neyse mevzuu dağıtmayalım, sonra toplamayı zor olur... Arkadaşlar.. gerek otobüs, gerek elektrik, gerek su dâvalarımıza

eğilmiyorum... Vatandaşlar zorluk çekiyorlar... Meselâ, geçenlerde Fatih'te voltaj düşmüş... Voltaj böyle sık sık düşerse bir gün bir yerini kırar ve artık haftalarca voltağın iyileşip tekrar işine başlamasını bekleriz. Ayrıca bazı semtlerde sular akıymıyormuş... Bunu, suların vatandaşla aralarındaki rekabete bağlayan Tefvik arkadaşımıza soruyorum; «Sular akıymıyor diyorsunuz, kabul.. peki, ya çeşmeler akıyor mu?...» Bakın nasıl cevap veremedi. Veremez çünkü işine gelmez. İşine gelseydi, bu saatte işinde olurdu... Arkadaşlar.. İstanbul, Belediye yok diye haykırıyor... Bu cesareti İstanbul'a kim verdi?... Bazı arkadaşlar İstanbul bu cesareti Bursa'dan aldı diyorlarmış... Ayp ayp... Bursa bir kere çok sulak bir şehirdir... İstanbul'un kendini Bursa ile bir tutma-

ınası lâzım gelmez mi?... Lâzım gelmezse Kâzım gelir, gibi bir lâf kulağıma çalındı. Bu bana atılmış bir taştır. Anlamadım mı sanıyorsunuz?... Netice olarak lâfı bağlıyorum... Eğer hemşerilerimizin Belediyeye yaklaşmasını istiyorsak, Belediye Sarayının bahçesini kaldırıp önünü tretuar yapalım. Bu suretle vatandaşlar Belediyeye daha yakın olurlar... Hizmet bizden.. su, elektrik, havagazı, otobüs, trolleybüs dâvaları sizden.. on dakika içinde bu iş olur... Fazla konuşmayacağım... Üç ay sonra toplanmamızı ve bu konuyu tekrar ortaya koymamızı teklif ediyorum... derken Belediye Sarayının elektriği kesildi ve Kâzım beyin lâfının sonunu nasıl bağladığı mikrofon bozulduğundan belli olmadı... O da ne yapsın?...



## BU MEKTUBU SAKIN OKUMAYIN!



### Meldacığım...

Seviyorum... O adamı gördüğümde beri her şeyim değişti... Tayyörüm bile artık bana dar geliyor... Yârabbi dedim kendi kendime, ben bu kadar değişecek kadın mıydım?... Biliyorsun İhsan'dan sonra artık sevemem sanmıştım, halbuki o adam... Sonra Fahri, sonra Zekeriya, sonra Kâmil ve solaçık Rüştü... Veee nihayet o... Kim bu adam diye bana sorma... Ben de bilmiyorum. Sadece çılgınlar gibi sevişiyoruz... Kaçamak odamızda, Boğaz'da, herkesten uzak, aşk dolu geceler... Oh, Melda'cığım, o kadar güzel seviyor ki?... Hasan farkına varsa acaba ne olur, diye düşündüm, fakat nedense bir netice çıkaramadım... Hasan'dan bana ne... Bu yaptıklarım acaba ayp mı?... Onun kim olduğunu sorsam mı?... Ya cevap vermezse?... Yahut yüzüme mânâh bir pozla bakar ve arkasından bir sigara yakarsa?... İşte bu düşünceler arasında günler geçip giderken dün gece onun sırtında boya ile çizilmiş bir üçgen gördüm... Bu ne Sabri? diye sordum... Haaa.. adamın adı Sabri... Sana söylemeye unuttum... Neyse, benim bu soruma karşılık geçirdi ve başka bir cevap vermedi... O günden sonra ondan korkmaya başladım... Bir acayip bakışları var... Son-

ra pantolonunun paçaları nedense öbür erkeklerle nazaran daha kısa... Elleri de küt küt parmaklı... Saçları kısa kesilmiş... Arada bir homurtuya benzer sesler çıkarıyor... Şimdi farkına vardım... Bir de vücudu çok kallı... Tıpkı bir maymuna benziyor... Acaba maymun mu?...

Ne olur Melda'cığım, bu mektubu alırmaz polise götür... Çünkü bu mektubu kolonyaya şişesine sarıp pencereden attım... Acaba bulup sana getirirler mi?... Yoksa gidip şişeye kolonyaya mı doldurturlar?... Şimdi o içerde acayip sesler çıkarıyor... Ben banyodayım... Üçüncü sabunu sürdüm... Polisler gelinceye kadar her halde banyomu alıp çıkarım... Onlara temiz pak görünmek lâzım... O ne, içeri girmeye çalışıyor... Kapağı kıracak... Ne olur Melda makyaj yapmayı bırak da polise koş... Kapağı kırıldı ve içeriye girdi... Aaaa.. Hasan'mış... Hay Allah... Böyle de sürpriz yapılır mı?... Meğer günlerdir Maymun Adam filminde oynuyormuş... Sette makyajını silmeden geliyormuş... Terbiyesiz... Boşuna polise gitme... Çünkü Hasan'la yataktayız. Bizi böyle basmasınlar... Eyvallah şekerim...

Arkadaşın: Neşe Kaynak

### TEST :

## Heyecanlı bir insan mısınız?

Bundan böyle arada bir yapacağımız testlerle sizin her çeşit hususlarınızı meydana çıkaracağız... Her halde buna bir itirazınız yoktur... Mersin...

- 1 — Bir kuş gördüğünüz zaman, «Oh, ne güzel kuş» der misiniz?... Meselâ...
- 2 — Bu lâfın sizi heyecanlandırması icabetmez mi?...
- 3 — Arkanızdan aniden kesekâğıdı patlatan bir arkadaşınıza bozulur musunuz?...
- 4 — Uçuruma yuvarlanmakta olan bir otobüsün içindesiniz. Artık ümit yok... O anda herkes gibi «İmdaaaaa!...» diye bağırır mısınız, yoksa «Ne oluyor kardeşim, bu telâş ne?» diye olayı anlamak için şoför muavinine ilgi çekici bir soru sorarsınız?...
- 5 — Yumurta size neden dokunuyor?...
- 6 — Yanınıza yüz megatonluk bir hidrojen bombası düşse, telâşa kapılır mısınız?... Yoksa üstünüzün tozunu silkip yolunuza devam mı edersiniz?...
- 7 — Çok kritik bir maç oynanırken tuttuğunuz takıma haksız bir penaltı veren hakeme karşı efkârı umumiyeğin tasvip etmediği lâflardan kullanır mısınız?... Yoksa daha edebî bir konuşma mı yaparsınız?...
- 8 — Frenleri patlamış ve tam gaz üzerinize gelen bir kamyonun sizi göz göre göre çiğneyeceğini anladığınız anda ne gibi bir beden ha-

reketi yaparsınız?... (Bu hareketlere judo, krate) dahil değildir... Bu soruya çabuk düşünüp cevap verin, yoksa kamyon sizi götürecektir...

- 9 — Kaldığınız odaya, Brigitte Bardot çıplıçplak girse ve size, «Hadi canım» dese, o anda rüya mı görüyordum diye oranızı buranızı mı çimdiklersiniz, yoksa Brigitte'i yatağa atıp neşenizi mi bulursunuz?... (Bu soruya evli ve vazifeli erkekler cevap veremezler)...
- 10 — Kaçamak olarak girdiğiniz bir kadının yanındayken birden baskına uğradığınızı düşünün... Ne heyecanlı değil mi?...
- 11 — Kulağınızın dibinde patlayan bir silahın, size mi atıldığını merak etmek niyetiyle lütfen başınızı çevirip bakar mısınız?...
- 12 — Onbin volt ceryan yüklü bir elektrik kablosunu tutar mısınız?... Biraz işimiz var da.. arkadaş tornavidayı almaya gitti...
- 13 — Panik, telâş, şamata, hezimet gibi hallerde ne gibi müstekinleri kullanırsınız?... (Doktorunuza sormadan sakın bu işi yapmayın.)
- 14 — Bir münakaşa sırasında başınıza yediğiniz şiddetli bir sandalye darbesini memnun karşılar mısınız, yoksa bunu vuran adamı, «Rica ederim, hadise çıkarmaya her halde bir lüzum yok, herkese rezil oluyoruz» diye mi cevap verirsiniz?...
- 15 — Heyecanla helecan arasında ne fark vardır?...

Yukardaki onbeş soruya doğru cevap verenler bir adım öne çıksın, Başkım bey hediyelerini verecek...









# Ciddi den Saka

REŞİT AŞÇIOĞLU

OLA Kİ...

Şoförlerin yaptıkları boykottan ilham alarak İstanbul Belediyesi, Vi-lâyet ve Trafik yetkilileri bir gün tek, bir gün çift plâka numaralı tak-silerin çalıştırılması noktası üstün-de duruyorlarmış.

Bir gün tek, bir gün çift plâkalı taksiler çalışırsa o takdirde vasıta azalmasına paralel olarak trafik po-lislerinden de bir gün tek, bir gün çift yaka numaralılar çalışmalılar.

Ümit dünyası bu ya... Böylece a-zalan klâkson ve polis düdüğü sa-yesinde ola ki bizim de bir gün bir kulağımız, bir gün de öteki kulağı-mız rahat ede!

## AKLAN İLE PARLAN!

Önce Aklan'ı gördük... Sonra, ar-dından, Parlan da seçildi ve parlâ-menter sistemimiz temize çıktı.

Tablî neyi kastettiğimi anladınız... Senato Başkanıyla Meclis Başkanı-nın seçimini!

## SAVAŞIN EKONOMİYE TESİRİ

Geçenlerde gazetelerimizden bi-rinde balık ağı fiyatlarının son za-manlarda bir hayli arttığına dair bir haber vardı.

Bu gidişle daha çokook artar balık ağı ipliğinin fiyatları diye düşün-düm.

Neden mi?... Orta Doğu buhranı yüzünden.

Balık ağı ipliği ile Orta Doğu buh-ranının ne ilişkisi var demeyin... Sayıları gün geçtikçe çoğalan geril-laların başlarındaki filelere iplik mi yeter?

## ESRARLI HEYKEL

Esrar kaçakçılığının böylesi, dün-ya tarihinde görülüş, duyulmuş değildir...

Okumuşsunuzdur gazetelerde; iki Amerikalının Türkiye'den tarihi eş-ya diye New-York'a götürdükleri tak-riben bir metre boyundaki heykel meğer eroinden imal edilmemiş mi?

Şu işe bakın siz... May Russel ve William Dykes adında iki Amerikalı, sıkıştırılmış eroini kalıba döküp bir güzel heykel yapmışlar.

Aslına bakarsanız bütün güzel tab-lolar —örneğin tebessüm eden Mo-na Lisa tablosu— veya bütün güzel heykeller —örneğin Düşünen Adam heykeli— hepsi bir parça esrar ta-şırlar. Fakat May Russel ve William Dykes'in yaptıkları heykel kadar çok esrar taşıyanı görülmemiştir dünya-da!

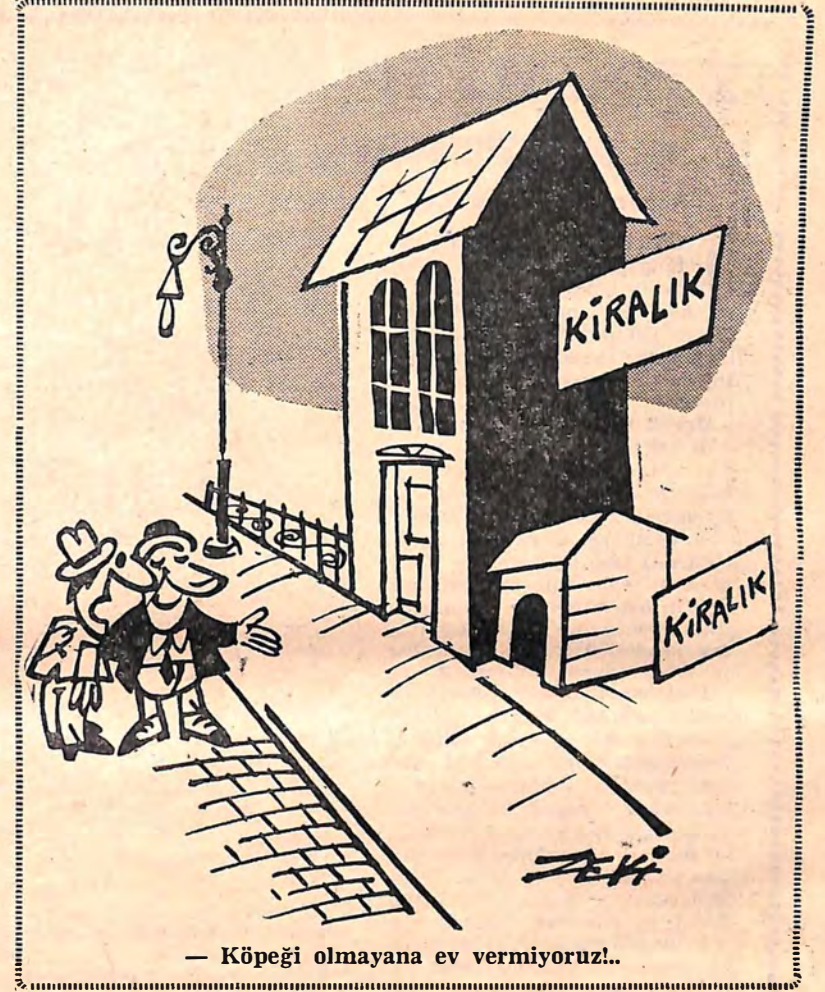
## BULMACA

Erkeklerin de saç uzatmaları na-deniyse gazetelerdeki bazı resim alt-larını çözmek zorlaşıyor, hattâ im-kânsızlaşıyor ve insan meraktan çat-lıyor.

Örneğin geçen gün bir gazetede çıkan resim altında şöyle deniyor-du: «Resimde hippî Süheylâ ile ni-şanlanacağı Alman sevgilisi Wer-ner'i görüyorsunuz.»

İyi ama hangisi Süheylâ, hangisi Werner?... Saçlar aynı uzunlukta, pardesüler aynı boyda. Biz, okuyu-cu olarak, nasıl ayırabiliriz?

Onun için rica etsek, gazeteler, değişen dünyaya ayak uydurarak bundan sonra bu gibi resimlerin al-tına «Soldaki erkek, sağdaki de ka-



dındır» diye bir kayıt düşebilirler mi acaba!

## DÜNYANIN EN BÜYÜK GÖSTERİ YÜRÜYÜŞÜ

Sovyetlerin uzaya fırlattıkları Lu-na-17'den çıkan araç Ay'ın yüzeyin-de 30-40 adım kadar atmış.

Doğrusunu söylemek gerekirse Rusya'daki rejimin eksik ve aksak taraflarından biri de gösteri yürü-yüşlerine müsaade etmemesidir.

Evet ama Ay'da dünyanın en bü-

yük gösteri yürüyüşünü yaptırması-na da diyecek yok doğrusu!

## SON İSTEĞE DİKKAT

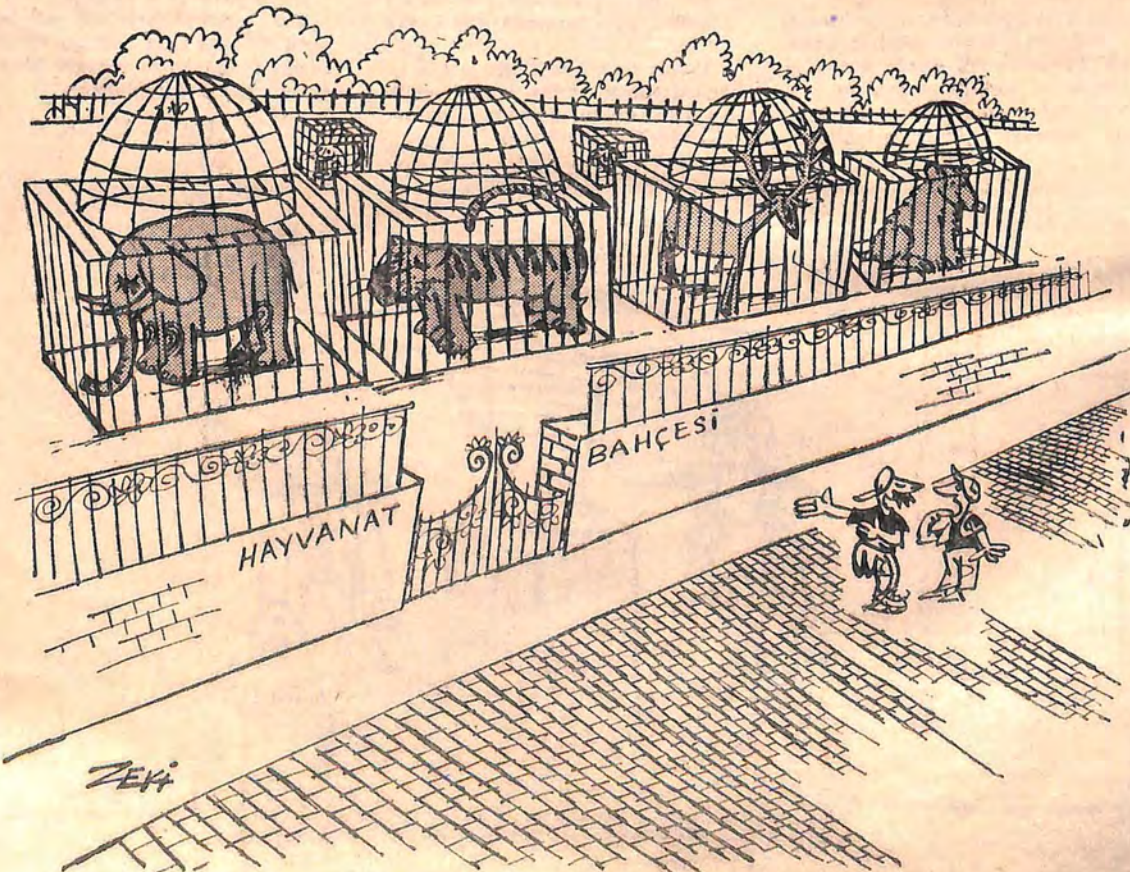
İdama giden birine sormuşlar: «Son isteğin?»

Bir telefon konuşması, demiş a-damcağız.

Bir gün, iki gün, üç gün geçmiş aradan... Ve, adamcağız hâlâ hayat-taymış telefonda bir hat düşürebil-me çabasıyla.

Bu olayın, telefon şebekesi bizim-ki gibi çalışan ülkelerden birinde geçtiğini eklemeye bilmem lüzum var mı?

Reşit AŞÇIOĞLU



## PORTRE

Gelir vergisi

Gider vergisi

Falan vergisi

Filân vergisi

Şu vergisi

Bu vergisi

Hava vergisi

Su vergisi

Hepsi vatandaşlık vergisi

«Bir yuvarlak yüz

İki kocaman göz»

Başına ve de başımıza

Allah vergisi.

Kenan AKINCI



# Selâhattin'in Lâmbası

Yazan:

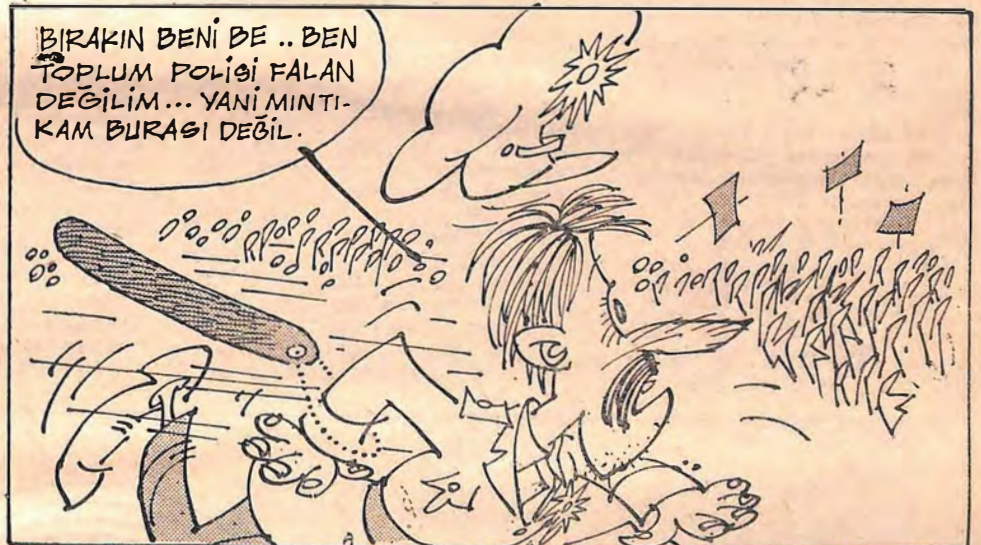
SUAVİ SÜALP

Çizen:

SEMİH BALCIOĞLU



BU FİKİR BEĞENİLDİ VE HAVADA PASTALAR, FRANÇALALAR, BÖREKLER, AÇMALAR, SİMİTLER UÇMAYA BAŞLADI... TABİİ BUNDAN EN ÇOK DAR GELİRLİ VATANDAŞLAR FAYDALANDI...





# BİLEN KAZANIYOR

K İ M B U A D A M ?

— No. 8 —

**D** EVKALEMLER Dergisi sahibi Cavit Serap, yüzüncü basamakta «ih» dedi durdu. Dizleri titiyor, tilki ağzında tavuk gibi çırpınıyordu yüreği. «Sigaradan» dedi. «Allah kahretsin» dedi. «Parasızlık» dedi. «Aaaaah ah» dedi ve itti büro-nun kapısını. Dokuz metrekiplük o-dadaki doksan metrekiplük sigara dumanı, eşek gibi itiyordu kapıyı. O-daya girer girmez, beş kişi birden ayağa kalktı.

— «Rica ederim, rica ederim...» diye soludu Cavit Serap, «hele şu pencereyi açın biraz. Nasıl oturuyorsunuz burda, yahu? Demek ki alışıyor içerdekilere.»

«İçerdekilere» diye mırıldandı, kapının yanında oturan minik yapılı, yassı yüzlü, kumral eskisi, yaşlıca adam, gülümsedi. Pencereyi açan sekreter; kumral eskisi yaşlıca adama gülümseyerek:

— «İşte geldi Cavit bey...» dedi.

Kumral eskisi yaşlıca adam, «İçerdekilere... Yâni?... Hımm... Açın şu pencereyi!... Yâni?... Hımm...» diye düşünüyordu o anda.

— «Çok şükür, gördük beyimizin yüzünü!» diye elini uzattı Cavit Serap'a. «Nerdesin beyim? Bugün üçüncü gelişim bu. Ankara'ya uğramışken, Cavit beyimizi de bir görüp de öyle gidelim, demiştik. Fakat ara ki bulasın Cavit beyimizi!... Ne gelirsın İzmit'e, ne de arayıncı bulunursun, beyefendi! İzmit'te de bizim bir Mükerrer'miz vardı, bir de şunu ziyaret edelim demez mi insan, be kardeşim? Ünlü kişiler hep mi böyle vefasız olur?»

Yumuşacık eli Cavit Serap'ın elinde, uzun uzun konuştu, sitemler etti. Çantasını masaya fırlatan Cavit Serap:

— «Ah Mükerrer bey» dedi, «bizim, ölmeye elimiz değmiyor, siz neden bahsediyorsunuz Allah'a?» Sekreter:

— «Mükerrer bey, partimizin İzmit örgütünden...» diye bilgi verdi.

«Hay yaşayasın Sekreter! Tam zamanında yetiştin. Ben bu adamı bir yerden tanıyorum, ama, nerden tanıyorum, bilemiyorum? Adı Mükerrer'miş. Mükerrer... Mükerrer... Mükerrer... Partimizin İzmit örgü-

tündenmiş. Oh, artık rahatım!» diye düşündü bir anda Cavit Serap. Kendisini yakından tanıyanları tanıyamamaktan pek utanırdı.

Sekreter'in yüzüne azarlaracasına baktı:

— «Tanırım be oğlum! Mükerrer beyi tanımaz olur muyum?» Gevrek gevrek güldü. «Bak şuna! Daha şimdiden aracılık yapıyor. Mükerrer bey bizim partinin İzmit örgütünden olur da, nasıl tanımam kendisini? Eee, Mükerrer bey, ne var ne yok? Nasılsınız? İzmit nasıl?...»

Bunları söylerken, bir yandan da öteki konukların ellerini sıkıyor, her birine, yakınlık derecesine göre sözler, mimikler sallıyordu.

Mükerrer bey, Sekreter'e bakarak:

— «Cavit Serap, bizim partinin gözbebeğidir» dedi. «İşi başından aşkın olduğu için, bizleri arayıp sormaya vakti yoktur. Ama, biz kendisini her zaman arar, sorarız.» Cavit Serap'a döndü: «Biliyorsun, motelim filân var İzmit'te. Sağolsunlar, partili arkadaşlar ara-sıra şenlendirirler. Taze balık, rakı... İdare eder gideriz işte. Allahını seversen bir gün çık gel, be yahu! Yenge hanımı da al. O zavallı da biraz dirlensin. Nedir bu, Ankara'ya kapanmış kalmış-sın! İnsana hayat gerek, be kardeşim!... Önce can, sonra canan. Sen yaşayacaksın ki, memlekete ve partine hizmet edebilesin. Bak, yemin veriyorum, yenge hanımı filân al da gel bir gün.»

Yerine geçen Cavit Serap:

— «Ah Mükerrer bey» dedi, «siz neden bahsediyorsunuz Allah'a? Şu dergiyi kurtaralım, yararlı olalım diye uykuyu filân yitirdik biz. İnanır mısınız, yemek içmek yok, şu sigaradan başka!»

Uyduruk bir çakmakla sigarasını yaktı. Mükerrer bey:

— «At o çakmağı elinden!» dedi. «Koskoca bir Cavit Serap, öyle berbat çakmaklar taşımaz. Ben sana, bir dahaki sefere güzel bir çakmak getiririm. Burada 100 liraya satılan çakmaklar, Suriye sınırında 5 lira.

Bizim oğlan orda asker de, ara-sıra gidiyorum. Ben sana güzel bir çakmak getiririm, at onu elinden!»

Cavit Serap, elindeki çakmağı okşayarak gülümsedi:

— «Pahalı çakmak bize yaramaz, Mükerrer bey; yürütürler. Oysa bunu yürüten filân yok.» Sekreter'e döndü: «Nurullah bey telefon etti mi bugün?»

Sekreter daha cevap vermeden, Mükerrer bey atıldı:

— «Haa, sahi, Nurullah bey nasıl? Rahatsızlığı nasıl oldu? Duyunca çok üzülürdük. Genel Merkeze gittim, evinden aradım, bulamadım. Buraya geleceğini söylediler. Çok özledim kendisini! Onu da çağıracağım İzmit'e. Gelsin de, onbeş gün kadar dirlensin. Yazık adama! Başkanlığı bıraktı diye, sevgimizi de yitirdi ya!... Beni çok sever. Her gelişimde mutlaka ziyaret ederim. Benim motelde onbeş gün dirlense, inan ki hiçbir şeyi kalmaz. Ben size birkaç teneke güzel peynir, bal, tereyağı filân da gönderirim de, biraz bakın kendinize, kardeşim. Böyle olmaz ki! Vallahi çok acıyorum size. Çalış, çalış... N'olacak bunun sonu? Hep kamu yararına çalışılmaz ki...»

Cavit Serap, zevkten sekiz köşe, dinliyordu Mükerrer beyi. Ötekilerle de bakıştığı oluyordu ara-sıra. Şakir de, Remzi de eski tanıdıkları olduğu için, daha çok, Mükerrer beyle ilgileniyordu. Kapı açıldı, Nurullah bey, soluk soluk girdi odaya. Mükerrer beyin elini sıkarken, Cavit Serap:

— «İzmit örgütümüzden Mükerrer bey...» diye bilgi verdi.

Mükerrer bey, iki eliyle tutmuş Nurullah beyin elini, hem sallıyor, hem gülümsüyor, hem konuşuyordu:

— «Ah, benim muhterem başkanı! Nasıl özledim seni, bilsen! Rahatsızlığını duyunca uykularım kaçtı. Allahım, dedim, Nurullah beye gelecek hastalık bana gelsin!»

Nurullah bey, bu dostluk gösterisi karşısında pek duygulanmıştı:

— «Nasılsınız, nasılsınız?» dedi.



«Ne var, ne yok? Ah Mükerrer bey, vallahi çok gelip görmek, görüşmek istiyordum ama...»

Mükerrer bey, saygıdan ve sevgiden sekizköşe, diline geleni söylüyordu:

— «Dedim ki arkadaşlara, gideceğim ve de Nurullah beyi alıp geleceğim. Bizim motelde bir onbeş gün, bir ay dirlensin de, kendine gelsin adamcağız. Vallahi yazık oluyor, dedim. Cavit beyi de götüreceğim. Nedir Allah'a şükür muhterem başkanı, nedir bu cefa? Deniz, balık, rakı, hava, müzik... Allah'a şükür gelin de dirlensin biraz. Çok şükür, sizleri memnun edecek bir şeylerimiz var yâni.»

Nurullah bey, bütün yorgunluğunu, rahatsızlığını unutmuştu; Cavit Serap'a:

— «Sen bilmezsin Cavit» dedi, «Biz Mükerrer beyle çok eskiden beri tanışır, sevişiriz. Mükerrer bey, beni İzmit'te temsil eder. Benim en güvendiğim adamdır Mükerrer bey, İzmit'te. Bu davanın ne gönüllüleri, ne adis kahramanları var, ah bir bilsen!»

Mükerrer bey, bıyık altından gülüyordu. Odaya üç kişi daha girdi. Cavit Serap, yeni gelenlerle tanıştırdı Mükerrer beyi. Çeşitli konular konuşuldu. Mükerrer bey, her konuda söze karıştı ve dinletti kendini. Neden sonra:

— «Eh, ben artık izninizi rica ediyorum» diyerek kalktı.

Nurullah bey de kalktı, elini uzattı; herkes de kalktı:

— «Yaa, demek hemen yolculuk ha?» dedi Nurullah bey. «Kalsan da, benim misafirim olsan bu gece?»

Mükerrer bey, büyük bir içtenlikle:

— «Gelmediğimiz, yatmadığımız yer değil» dedi. «Başka zaman geliriz ve kalırız. Bugün gitmem lâzım; çünkü bileti...»

— «Pekâlâ Mükerrer'mciğim» dedi Nurullah bey, «git gülele. Bütün arkadaşlara, beni sevenlere selâm ve saygı.»

Mükerrer bey, birkaç adım attı, durdu; Nurullah beye:

— «Biraz gelir misiniz» dedi. «Özel konuşacaklarım var...»

Çıktılar odadan. Öbür odaya geçtiler. Az sonra, çok değişik bir yüzle döndü Nurullah bey:

— «Yahu, kimde 50 lira var? Sonra veririm kendisine...»

Son gelenlerden biri, cüzdana davrandı, bir 50 liralık uzattı Nurullah beye. Nurullah bey, geldiği tempoyla döndü odaya. Çok geçmedi, Mükerrer bey, kimsenin yüzüne bakmadan çıkıp gitti kapıdan. Biraz sonra da Nurullah bey girdi odaya. Sıkıştırmış bir genç kızın yüzünü andırıyordu yüzü:

— «Yahu» dedi Cavit Serap'a, «kim bu adam?»

Cavit Serap şaşırdı:

— «Tanımıyorum ben! Sizin dostunuzmuş. Geldiğinde, oturmuş, sizi bekliyordu.»

**EDISON**

BOL IŞIK ► AZ SARFIYAT

geceyi gündüz yapar!

1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

(İlanlık : 834 — 195)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>





Başarımız ve istikbaliniz

tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında

açtıracığınız her hesap

hayolda sizin için

en büyük şanstır,

**Türkiye  
Vakıflar  
Bankası**

(Basın : 60515 - A - 20885 — 194)

— «Hayır, hayır, katiyyen hayır!» dedi Nurullah bey. «Ben, böyle birini tanımıyorum! Baktım, sizlerle pek senlibenli, bozmadım ben de...» Cavit Serap, Sekreter'in yüzüne baktı. Sekreter:

— «Cavit beyin yakın dostuyum» dedi. «Partinin İzmit örgütündenmiş. Ben geldiğimde, burada oturmuş, sohbet ediyordu arkadaşlarla.» Remzi:

— «Evet» dedi. «Ben geldiğimde, Şakir arkadaşımızla çok samimi konuşur buldum kendisini. Ben de sandım ki, Cavit'in ve sayın Nurullah beyin dostudur.» Şakir:

— «Valla» dedi, «ben geldiğimde, kendisini şurada oturur ve masadaki kâğıtları karıştırır buldum. Sandım ki, Cavit'in ve sizin çok yakın bir tanıdığınızdır. Üstelik de, İzmit örgütündenmiş. Ben kendisini tanımam.»

Son gelenler, gülüp duruyorlardı. Hele de 50 lirayı veren, yerlere yatıyordu gülmekten. Nurullah bey,

renkten renge girerek mırıldandı: — «Vay anasını! Herif, 100 liramızı vurup gitti be!»

Birden bir sessizlik oldu odada. Cavit Serap:

— «100 lira mı?!» dedi. «Para mı aldı sizden? Oysa ki, motellerden, rakılardan, ballardan, peynirlerden bahsediyordu. Vay alçak herif!»

Nurullah bey, dudaklarını kemirerek baktı herkesin yüzüne: — «Ben tanımıyorum kendisini. Siz tanıyorsunuz diye, yakınlık gösterdim. Oğlu Nusaybin'deymiş de... Onu görmeye gitmişmiş de... Parası bitmişmiş de... Bilet parası bile yokmuşmuş da... Ne bileyim, bir sürü lâf etti. 100 lira istedi benden. Kim bu adam?»

Cavit Serap, Sekreter'e baktı; Sekreter, Remzi'ye; Remzi, Şakir'e baktı. Şakir ise, kapının yanındaki boş sandalyeye...

**KORKMAZGİL**

**SORU : Kimdi bu adam?**

## MİLLETLER GÜLÜ YOR

### Nasıl belli olsun?

Kalabalık otobüse binen genç kadın, koltuğa kurulmuş dışarıyı seyreden erkek yolcuya eğilerek: — Afedersiniz mösyö, dedi. Mümkünse yerinizi bana verebilir misiniz? Hâmileyim de...

Yolcu, kibarı bir erkek olduğundan hemen kalkıp yerini verdi. Fakat içine de ister istemez bir şüphe girdi. Kadın, hâmile olduğunu söylemişti ama, görünüşünde durumunu belirten hiç bir fevkalâdelik yoktu.

Kibarca eğilerek: — Merakımı mazur görün madam, diye fısıldadı. Bu incecik vücudunuz ile kritik durumunuz hiç belli olmuyor.

Genç kadın: — Elbette belli olmaz, dedi. Henüz yarım saatlik hâmileyim!



Yazılı!

### Sürümden kazanmış

Güzelliği ve çekiciliği ile ün yapan Holivut'un vamp kadını sırtında çok pahalı çinçilo kürkle evine dönünce, hizmetçi kız:

— Oh madam! diye hayranlıkla bağırды. Çok yakışmış! Böyle sine pahalı bir mantoya nasıl sahip oldunuz?

Güzel yıldız yorgun bir sesle cevap verdi:

— Benim için bir kalemde üçbin dolar harcayacak zengin bir sevgili buldum!

Üç gün sonra hizmetçi kız da hanımıninkinin eşi bir kürkle eve gelince, güzel yıldız:

— Vay canına! diye bağırmaktan kendini alamadı. Demek sen de bir seferde üçbin dolar harcayacak zengin bir sevgili buldun, öyle mi?

Hizmetçi kız, bir iş adamı pozuyla:

— Hayır madam, dedi. Ben, cebindeki beş doların üçünü bana verecek bin tane fakir sevgili buldum!



— Boşuna yorulma... Bugün canım tatlı istemiyor!..

### Kaza

Yolda karşılaştığı arkadaşına: — Motosikletinle önemli bir kaza yaptığını duydum, dedi. Nasıl oldu?

Beriki cevap verdi:

— Doğrusunu istersen ben de anlayamadım. Bak şu karşıdaki, «Dikkat! Kavşağa giriyorsunuz, yavaşlayınız» yazılı levhayı görüyor musun?

— Elbette görüyorum.

— Hah, ben onu göremedim işte!

### Ahrette...

Cennetin kapısında toplanan evli kadınlar grubuna nöbetçi melek seslendi:

— Başka erkeklerle kocalarını aldatanlar parmak kaldırırlar! Biri hariç, kadınların hepsi parmak kaldırdı.

Görevli melek, günahkârları doğru cehenneme yolladı!

Parmak kaldırmadığı için cennete girmeye hak kazanan kadın ise aslında sağdırdı!



— Bir dakika.. anahtarı arıyorum!..

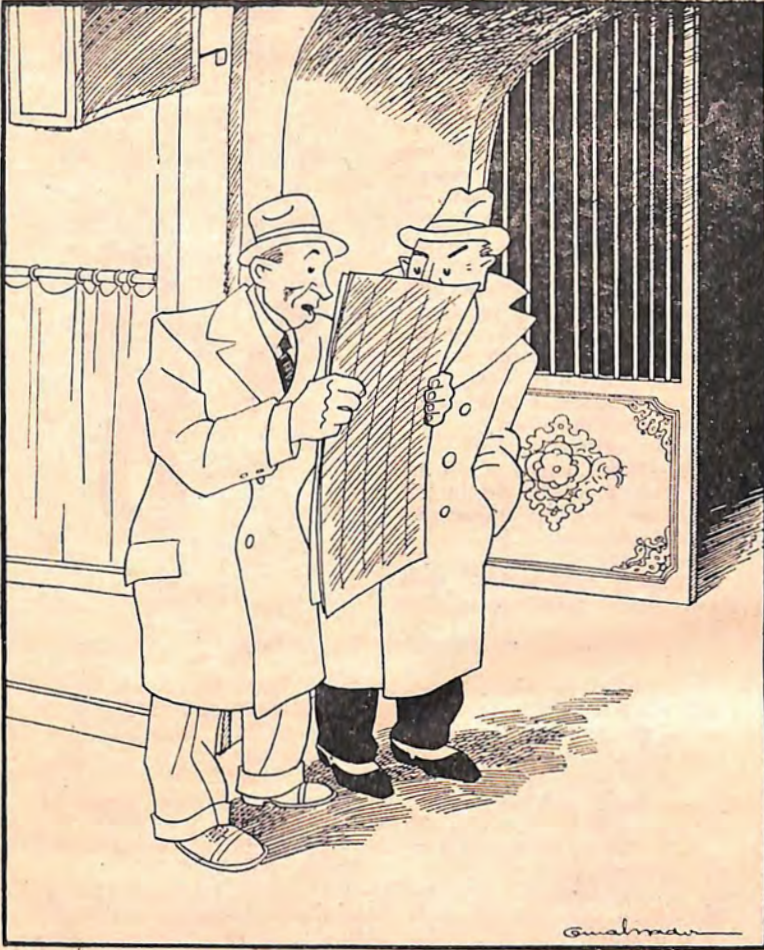


**PARKER**  
**SUPER**  
**Quink**

**Her kalem için  
en iyi mürekkep**

(İlanlık : 831 — 196)





- OKUDUN MU?.. CEYLÂN KÖYÜNDE BİR EŞEK DOKSAN BEŞ LİRA YUTMUŞ...  
— O BİR ŞEY Mİ A BİRADER?.. BEN DOKSAN BEŞ BİN LİRA YUTAN NE EŞEKLER TANIRIM !..

# AKBABA albümünden



TİFO — MARUL GÖBEKLİ, MARUL GÖBEKLİ... HAY GÖBEKLİLER HAY !..



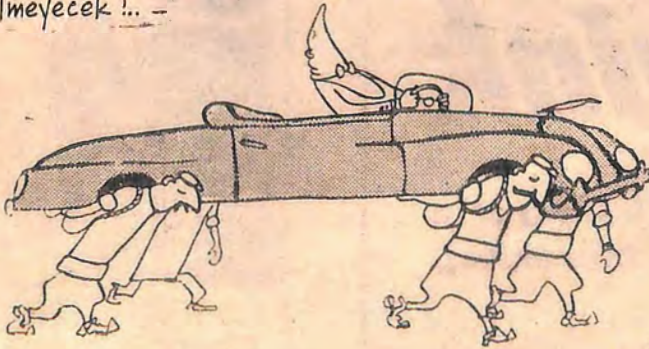
- ULAN MİSTİK, ŞU KRİZ BİZE BİLE TESİRE ETTİ..  
— NEDEN BE ?..  
— EVLERDE ÇALINACAK EŞYA KALMADI !..

— Çok çocuklu babalara madalya takılacak .. —



— EH.. YAŞADIK, YARIN GÜMÜŞ MADALYAYI SATAR, İKİ OKKA EKMEK ALIRIZ !.

— Hususi otomobillere lastik verilmeyecek !.. —



YAZISIZ



— HAYIR GÖREMİYÖRÜM !..





**kutlu olsun!..**

**1 çekilişte**

**20**  
**MİLYON**

**milyon bayramında  
20,000'e yakın talihli  
bayram edecek**

**BU ÇEKİLİŞTE:**

**45**

**Apartman Dairesi**

**50 adet 100.000 lira**

100 adet 10.000 lira

200 adet 5.000 lira

1000 adet 1.000 lira

ayrıca 16 000 adet  
çeşitli para ikramiyeleri  
talihlilerini bekliyor.

Bütün tasarruflarınızı yıl sonuna kadar  
İş Bankasında toplayınız...  
Milyon Bayramında bayram edecek  
talihlilerden olmanız,  
en büyük dileğinizdir.

**TÜRKİYE**



**İŞ BANKASI**

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 4500 — 197)



# Türk karikatürünün 100. yılında eski ustalar.

— BU SAYFADAKİ KARİKATÜRLER AKBABA Aİ. BÜMÜNDEN ALINMIŞTIR. —

## AKBABA



— ÇIPLAK GEZENLERİ YAKALAYIP NASİHAT VERİ-  
YORLARMİŞ ...  
— KEŞKE ELBİSE VERSELER !

( RAMİZ )



— EFENDİMİZ BENİ KENDİ İMAMINA VERMİŞTİ...  
ÖYLE GÜZEL, ÖYLE GÜZELDİM Kİ, ADAMCAĞIZ  
DUVAĞIMI AÇAR AÇMAZ BAYILMIŞTI..  
— DESENE SARAYLI HANIMCIĞIM, HEM HÜNKÂR  
BEĞENDİ, HEM İMAMBAYILDI !..

( SEDAT NURİ )



— AY PARÇALANMIŞ DİYORLAR ...  
— İNANMA, DİPLOMATLAR HENÜZ AYA AVAK BAĞMADILAR !  
( CEMAL NADİR )



( CEM )